

John Templar

DE GROOTSTE GENTLEMAN-GANGSTER

38 ct.
VOOR BELGIË
6 frs.

Nr. 62 * Dr. Cheng in New York

JOHN TEMPLAR

Belevenissen

van een

Gentleman-gangster

Dr. CHENG IN NEW YORK

UITGEVERSBEDRIJF

SPUISTRAAT 9 - TELEF. 114096 - GIRO 532216
's-GRAVENHAGE

~~~~~

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

Abonnementsprijs

(bij vooruitbetaling per giro of postwissel)

	voor Ned.	voor België
Per half jaar (12 nummers)	f 4.-	frs 65.-
Per jaar (24 nummers)	f 7.75	frs 125.-

Agent voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (BELGIE)

Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

~~~~~

HOOFDSTUK I.

Waarin Dr. Cheng trappen loopt gelijk een schooljongen en Kuantcheh beweert een stuk steen in haar mond gehad te hebben in plaats van een tong.

Ergens in het New-Yorkse China Town, het tussen Manhattan Bridge en Brooklyn-Bridge liggende stadsdeel, waar honderd-duizenden Chinezen wonen, stond niet ver van de oever van de East River een oud, verweerd huis van drie verdiepingen, waarin sedert mensenheugenis geen sterveling gewoond had.

Kort geleden evenwel had er een grote vrachtwagen voor de deur stilgehouden en enkele Chinese arbeiders hadden meubels en talrijke kisten naar binnen gesjouwd. Werksters hadden de vertrekken schoongemaakt, gebroken ruiten waren door nieuwe vervangen, er was electrisch licht aangelegd en toen — het was reeds laat in de avond — had de nieuwe huurder er zijn intrek genomen. Het was een oude, lange en magere Chinees van ongeveer tachtig jaar, gekleed in een lange groenzijden pantalon met een zwarte, lakense mantel er overheen. Op het tanige hoofd stond een klein zwart kalotje met een bol er op, het teken van de mandarijn ener hoge kaste.

Zijn gezicht was mager, benig en gerimpeld als oud perkament, dat enkele eeuwen in een mufte kast opgesloten had gelegen. Aan weerszijden van de mond met de dunne, bloedloze lippen hingen enkele zwarte, zijdeachtige haren tot ver onder de kin af. Het was een snor, zoals de Chinezen in de tijd van Soen Yat Sen gedragen hadden.

Met hem hadden nog een viertal Chinezen hun intrek in het huis genomen. Dit waren bedienden, die de zware kisten met veel moeite en krachtsinspanning naar de bovenste verdieping van het huis hadden gesjouwd. In de vertrekken, die hier waren gelegen, werden de kisten uitgepakt en onmiddellijk begon de oude Chinees de inhoud te installeren. Deze bestond uit een groot aantal ingewikkelde instrumenten en apparaten, welke geen enkele geleerde zou weten te gebruiken.

Doch Dr. Cheng — want dit was de naam waaronder de nieuwe huurder over de gehele wereld bekend en berucht was — had ze met eigen hand vervaardigd, wetend, dat hij de moderne wetenschap vele tientallen jaren vooruit was. Hij werkte tot diep in de nacht en toen eindelijk het valse morgenlicht van de nieuwe dag door de vensters naar binnen viel staakte hij zijn arbeid en trok hij zich terug in een vertrek op de eerste verdieping teneinde daar enkele uren te rusten van de vermoeienissen.

Na een uiterst hachelijk avontuur in Engeland had hij opnieuw het land met de noorderzon moeten verlaten. Zijn felste tegenstander op dit ondermaanse — Sir Neville Carlisle alias John Templar — had hem opnieuw genoopt de strijd tegen de mensheid te staken en zijn levenswerk voor onbepaalde tijd te onderbreken. Op het laatste nippertje was het hem gelukt te ontkomen aan een totale ondergang in de golven van de Noordzee. Doch wat hem het meest had gegriefd was het feit, dat zijn enige dochter, Kuantcheh, haar vader ontrouw was geworden. Zij was gevlucht en had zich onder bescherming gesteld van Sir Neville Carlisle, Dr. Cheng's aartsvijand, met wie hij reeds meerdere jaren een strijd op leven en dood voerde.

Doch Dr. Cheng was onvermoeibaar en na enige tijd ondergedoken te zijn stak hij steeds weer opnieuw het hoofd op om de wereld met de een of andere helse uitvinding te terroriseren. Ditmaal gold zijn terugkeer in de beschaafde wereld niet zo zeer zijn haat tegen de mensheid van het Westen als wel de haat, welke zijn dochter bij hem gekweekt had door haar verraad, zoals hij het noemde. Verraad tegenover haar eigen bloed en tegenover land en volk.

Alles wat menselijk was in Kuantcheh was uiteindelijk in opstand gekomen tegen haar vaders duivelse plannen om de blanke mens te vernietigen. Een minderwaardige mishandeling, welke zij had moeten ondergaan, had bij haar de maat doen overlopen en zonder ook nog maar een enkel ogenblik te aarzelen had zij de vlucht genomen en zich onder bescherming gesteld van haar vaders grootste vijand.

Dit was het wat de oude Chinees niet kon verkroppen. Kuantcheh, zijn eigen dochter, die hij vanaf haar prilste jeugd had opgevoed met het kweken van haat tegen het Westen en wel in het bijzonder tegen Engeland, was hem ontrouw geworden. Zij had de idealen van haar vader niet langer gesteund en had de zijde van diens tegenstanders gekozen.

Dat was de voornaamste reden van Dr. Cheng's terugkeer. Voor hem was het niet bijzonder moeilijk geweest om te ont-

dekken, dat zijn dochter zich in de Verenigde Staten ophield. Zijn kennis en zijn macht waren schier onbegrensd. Hij was de grootste telepaath, psychometrist, astroloog, spiritist en tevens psychopaath aller tijden. Voor hem bestonden geen geheimen. Hij bezat de geheime krachten van het Verre Oosten en hij zou ze gebruiken om de mensheid van het Westen te laten ondergaan.

Jarenlang had hij zich in zijn geheim laboratorium in China gewijd aan het doen van duivelse uitvindingen. Hij was de moderne wetenschap ver vooruit en zelfs de grootste geleerde der wereld was naast hem nog maar een dom schooljongetje met beperkte kennis.

Na slechts enkele uren geslapen te hebben rees Dr. Cheng overeind en na zich verfrist en een weinig gegeten te hebben keerde hij terug naar de vertrekken op de derde verdieping, welke hij had ingericht als laboratorium, waar zelfs zijn bedienden geen voet mochten zetten. Hij werkte er de ganse dag aan de installaties en montage van vreemde apparaten. Het oude huis in het New Yorkse Chinatown werd een ware vesting, van waaruit Dr. Cheng zijn aanval voorbereidde. Dr. Cheng had zijn hoofdkwartier in New York opgeslagen, in een wijk waar hij temidden van zijn honderdduizenden landgenoten niet in het minst opviel. Van hieruit zou hij overgaan tot de aanval. Eerst tegen zijn dochter en dan tegen het blanke ras.

Het was hem bekend, dat Sir Neville Carlisle en Kuantcheh zich in New York of in de naaste omgeving ophielden. Doch nu was het zaak om de juiste verblijfplaats te ontdekken. Daartoe zette hij zich tegen het middaguur achter een wit scherm van een halve meter in het vierkant, dat boven op een groot schakelbord stond.

Vaardig bedienden de smalle, gele vingers de ontelbare knoppen en handles en toen de stroom was ingeschakeld weerklonk in het vertrek aan de achterzijde van het huis een zacht gezoem, dat veel geleek op dat van een transformator. Het apparaat, dat hij bediende, was een super-perfectionnering van de ons bekende radar, gecombineerd met het principe der televisie. Door middel van deze apparatuur was het mogelijk ieder willekeurig deel van de omgeving tot op een straal van vijftig kilometer in de omtrek op het witte scherm te projecteren. Boven op het dak hadden zijn bedienden daartoe een betrekkelijk kleine radar-televisie antenne gebouwd, die in staat was elk gewenst beeld uit de omgeving op te vangen en door te geven aan het scherm.

Er begon een klein lampje te branden op het schakelbord en

terwijl Dr. Cheng's handen aan een kleine knop draaiden begon de antenne op het dak langzaam te draaien. Vervolgens trok hij een zwarte handle naar omlaag. Het witte scherm voor hem begon plotseling zwak te lichten. Naar mate hij een knop meer naar rechts draaide werd het schijnsel sterker en toen begon zich heel flauw iets op het scherm af te tekenen. Het leek veel op een filmvertoning. Duidelijk zag men hoge gebouwen — wolkenkrabbers — voorbij glijden. Het beeld zakte en toonde het verkeer in een drukke straat, die uitkwam op een brede boulevard: Broadway, de dertig kilometer lange straat, die New York in volle lengte doorkruiste.

Toen zette Dr. Cheng een instrument op zijn hoofd, dat veel weg had van een koptelefoon. Het was geheel uit nikkel vervaardigd en bestond uit twee ebonieten schelpen die op de oren geplaatst werden en twee nikkelen schelpen. De ene stond op het voorhoofd, de ander tegen het achterhoofd. De Chinees schakelde enkele contacten in, draaide een paar knoppen om en toen er vier verschillend gekleurde lampjes op het bord brandden begon hij zich scherp te concentreren op de geest van zijn dochter. In zijn verbeelding zag hij haar staan: jong, slank en uitzonderlijk schoon als een pas ontloken bloem in de ochtenddauw. Het beeld op het scherm werd onduidelijk. De antenne op het dak draaide zoekend in het rond, onzeker, voelend, en het scherm flitste fel. Onduidelijk schoten de beelden voorbij, in ongelooflijke snelheid schoten wolkenkrabbers en bruggen langs zijn oog totdat het beeld plotseling weer scherper werd. Het werd stationnair en toen vertoonde zich op het witte scherm plotseling een schitterend landhuis, dat aan de kust van een blauwe zee gelegen was. Het was omgeven door een enorme tuin, waarin alle bloemen en planten der aarde in volle pracht schenen te bloeien. Het beeld werd scherper en het huis kwam naderbij, zodat het uiteindelijk niet meer in zijn geheel op het doek paste. Langzaam draaide de onzichtbare camera langs de gevel, hij wierp een blik door de hoge vensters naar binnen en bleef dan stilstaan op een plaats, waar in de tuin een aantal personen onder grote parasols zaten te eten.

Het gezicht van Dr. Cheng, dat tot dusver strak en uitdrukkingloos gestaan had, begon zich te ontplooien. Om zijn mond vertoonde zich een flauwe glimlach, die snel overging in een brede grijns. Zijn groene ogen begonnen duivels te lichten en scherp keek hij naar de gestalte van een jonge vrouw, die tussen twee mannen in zat.

— Kuantcheh, fluisterde Dr. Cheng's lippen. Eindelijk heb ik je gevonden....

Toen verstrakte het gelaat van de Chinees weer. Zijn ogen namen een koude uitdrukking aan en ingespannen keek hij naar het toneel, dat zich voor zijn ogen afspeelde.

Dr. Cheng herkende verschillende van de personen, die om een grote tafel zaten te lunchen: Sir Neville Carlisle, zijn vriendin Maryse Choisy, Charles Houston en diens vrouw Ophelia, James Parker, de trouwe bediende van Sir Neville, en Kuantcheh, zijn eigen dochter. . . .

De overige personen kende hij niet, doch Dr. Cheng veronderstelde terecht, dat zij in het landhuis thuishoorden.

Snel schakelde hij een ander apparaat in, dat hij door middel van een draad met het schakelbord verbond. Hij draaide enkele knoppen om en keek naar een vierkante matglazen plaat, die zich in het midden van het andere apparaat bevond. Langzaam begon zich ook hierop iets af te tekenen. Na enkele ogenblikken werd het beeld duidelijker. Het was de kaart van de Staat New York. Op de matglazen plaat was een klein zwart puntje geschilderd. De kaart van de staat New York schoof er overheen, trilde enkele malen en bleef dan rustig staan. Het zwarte puntje stond precies op het kleine eilandje Jones Beach voor de kust van Lond Island in de Atlantische Oceaan.

Nu wist Dr. Cheng precies op welke plaats het toneeltje op het radarscherm zich afspeelde. Zijn dochter en Sir Neville bevonden zich dus in de onmiddellijke nabijheid van New York.

De beide nikkelen schelpen, die tegen zijn voor- en achterhoofd gedrukt waren hadden zijn gedachten, die aan Kuantcheh gewijd waren geweest, overgebracht op het uiterst gevoelige apparaat, dat terstond als een soort speurhond had dienstgedaan en het meisje had opgezocht.

Nu schakelde hij enkele knoppen om en begon hij te luisteren door de koptelefoons. Eerst hoorde hij een intens gekraak, doch naar mate hij de geluidsterkte en de toonzuiverheid had geregeld werd het geluid definiëerbaar. Hij hoorde stemmen, die Engels spraken en het duurde niet lang meer of Dr. Cheng kon het gesprek woord voor woord volgen.

— Wel, ik moet zeggen, zei Thomas Morgan, op wiens buitenverblijf in Jones Beach de lunch plaats vond, dat jullie niet lang mijn gasten geweest bent. Ik had nog wel zo gehoopt jullie enige tijd hier te kunnen houden, maar de jeugd van tegenwoordig is ongedurig en onzeker van haar zaak. Alles staat in het teken van de actie. Rust kent zij niet meer. Tempo, tempo, tempo. Enfin, wellicht ben ik te oud voor jullie gezelschap.

— Hoe komt U daarbij, Mr. Morgan, haastte John Templar zijn gastheer te verzekeren. U weet heel goed waar hem de

schoen wringt en waarom wij terugkeren naar New York. Miss Kuantcheh voelt zich hier niet helemaal op haar gemak en ik veronderstel, dat zij in New York temidden van enkele miljoenen mensen meer afleiding zal vinden. U kent haar vrees en die is waarlijk niet ongegrond, dat kan ik U in volle ernst verzekeren.

— Zeker, zeker, antwoordde Thomas Morgan. U hebt me er alles over verteld. Maar ik voor mij ben van mening, dat Miss Kuantcheh een beetje overspannen is. Rust is het enige, dat haar zal kunnen genezen. Rust in een gezonde omgeving als Jones Beach, waar men naar harte lust genieten kan van de natuur. Zwemmen, paardrijden, tennis, dat zijn middelen tegen overspanning en nervositeit, maar niet het drukke stadsgewoel van een wereldstad. Hoe zou haar vader kunnen weten, dat zij in Jones Beach is? Hij is toch niet alziend? Of heeft hij soms radar-ogen?

Thomas Morgan lachte hartelijk om zijn eigen opmerking, doch Kuantcheh's gezicht stond bezorgder dan ooit te voren.

— Ik voel het nu zelfs sterker dan eerst, zei ze zachtjes. Ondanks de warme zonnestralen ben ik steenkoud. Het is net of mijn vader vanuit de lucht naar me kijkt. Ik voel zijn gloeiende blikken op mijn lichaam branden, ik zie hem niet en toch voel ik zijn aanwezigheid.

— Als U niet oppast, Miss Kuantcheh, wordt U nog zenuwziek, merkte Thomas Morgan bezorgd op. U lijdt aan hallucinaties; U hebt een obsessie en U weigert die van U af te zetten.

— Het is allerminst een obsessie, Mr. Morgan, verzekerde de Chinese hem. Ik wilde, dat ik het U duidelijk kon maken. Als U slechts voor 'n enkel ogenblik kon voelen wat ik voel dan zoudt U anders spreken. U kent de geheimen van het Verre Oosten niet. Ik ben er stellig van overtuigd, dat mijn vader mij op dit ogenblik kan zien en dat hij nauwkeurig weet waar ik mij bevindt.

— Kom, Kuantcheh, je moet er niet zo veel aan denken en er minder over praten. Op zo'n manier raak je dat gevoel nooit kwijt. Straks gaan we met de wagen naar New York terug en vanavond gaan we eens prettig uit. Dineren, theater, nachtclub. Dat zal je zinnen wel verzetten en je op andere gedachten brengen.

Het meisje keek hem bedroefd aan en schudde langzaam het hoofd.

— Ik weet zeker van niet, Sir Neville, antwoordde zij. Het is geen waanvoorstelling, maar de volle en zuivere waarheid.

Ze bracht haar theekopje naar de mond, doch plotseling bleef

haar hand steken. Ze slaakte een zachte kreet en de overige gasten zagen duidelijk, dat er iets bijzonders aan de hand was. Templar was overeind gesprongen en boog zich over haar heen.

— Kuantcheh, zei hij, wat is er? Word je niet goed?

Het meisje slikte een paar maal, probeerde de lippen te bewegen, doch het scheen alsof haar tong verlamd was. Haar hand met het kopje bevond zich op ongeveer twintig centimeter van haar mond en toen Templar het kopje van haar af wilde nemen om het neer te zetten merkte hij, dat zij het zo krampachtig vasthield, dat hij het met geen mogelijkheid los kon krijgen.

— Kuantcheh, toch, zei hij. Zeg dan wat je hebt.

Hij zag echter wel, dat zij geen comédie speelde en dat zij niet in staat was te spreken. Opnieuw probeerde hij het kopje uit haar hand te wringen, doch vergeefs. Haar hand en arm schenen uit graniet gehouwen. Er was geen beweging in te krijgen. Hij probeerde haar elleboog te buigen en haar arm te strekken, doch alles scheen plotseling van staal te zijn.

— Wat moeten we doen, John? vroeg Maryse. Het lijkt wel of ze verstijfd is.

— Tja, ik weet het ook niet. Ik heb toch heel wat medische verschijnselen gezien doch ik sta hier werkelijk voor een raadsel. Een dokter bellen heeft geen zin want die weet niet meer dan ik. Het schijnt, dat zich een plotselinge verstijving van de spieren heeft voorgedaan. Als je haar arm voelt zou je zweren, dat haar gewrichten vastgeroest zijn.

En even plotseling als de verstijving was ingetreden verdween deze weer. Kuantcheh zette haar kopje neer, streek met haar tong langs de lippen en zei:

— Ik... ik... ik kon mijn arm niet bewegen. Het leek wel of ik in het gips zat. Mijn tong lag als een stuk steen in mijn mond zonder dat ik hem kon bewegen. Ziet U nu, Sir Neville, dat ik geen onzin gesproken heb. Dit alles zijn voortekenen van het naderend onheil. Mijn vader wreekt zich en als ik aan zijn wraak zal willen ontkomen kan ik niet anders doen dan....

— Dan? vroeg Templar ongerust.

— Dan.... dan naar hem teruggaan, voltooide ze haar zin.

— Dat nooit, riep Templar opgewonden uit. Ik zal met alle mogelijke middelen voorkomen, dat zoiets gebeurt. Jij gaat niet naar je vader terug, Kuantcheh. Nog liever laat ik je in de gevangenis van Sing Sing opsluiten dan dat ik je overlever aan zijn misdadige willekeur.

Kuantcheh sloeg de ogen neer en gaf geen antwoord.

— Kan de politie dan niets doen? vroeg Thomas Morgan.

— Als John niet in staat is iets te doen kan de politie het hele-

maal niet, verzekerde Charles Houston zijn schoonvader. De politie heeft al zo dikwijls de strijd aangebonden met Dr. Cheng, maar het was iedere keer John, die hem dwong het land te verlaten en zijn practijken stop te zetten.

— Ik begrijp niet, dat in de twintigste eeuw in een beschaafd land als Amerika zoiets mogelijk is, zuchtte Thomas Morgan. Een mens zou zich in zijn eigen huis niet meer veilig voelen op de duur.

— Dat is anders in oorlogstijd ook het geval, zei Ophelia. Wat kan je beschermen tegen een bom, om nog maar niet te spreken van een atoombom of een H-bom.

— Schuilkelders, meende Thomas Morgan.

— Nou, nou, zei Templar. Ik kan wel zien, dat U de hele oorlog in de Verenigde Staten hebt gezeten en nooit een bom hebt zien neerkomen op een schuilkelder. De zekerheid, die een schuilkelder in de moderne oorlog biedt, is maar zeer beperkt. Maar, laten we in vredesnaam niet over oorlogen en dergelijke gaan praten. Er wordt al genoeg in de kranten en op de radio aan gewijd, zodat wij onze mooie dag er ook nog niet mee behoeven te verknoeien.

— Precies wat ik ook vind, meende Charles. Laten we liever eens bespreken wat we vanavond zullen gaan doen. Vertel eens, Kuantcheh, waar zou je graag naar toe willen. Je bent nog nooit in je leven in New York geweest. Er is dus heel wat voor je te zien.

— Ik vind alles goed, klonk het mat uit haar mond.

— Kom, kom, niet zo onverschillig zijn, Kuantcheh, zei Ophelia. Je moet je ook een beetje er tegen verzetten. Tenslotte blijven wij bij je en er zal je heus niet veel kunnen gebeuren met zoveel bewakers om je heen.

— Dan bent U snel vergeten wat er enkele ogenblikken geleden gebeurd is, antwoordde de Chinese.

Het werd even stil aan tafel. De woorden van Kuantcheh hadden diepe indruk gemaakt en niemand wist goed wat te zeggen.

— Ik stel voor, verbrak Templar dan de stilte, dat we gaan dineren in een van die Russische restaurants. Vervolgens gaan we naar de Metropolitan Opera, waar een opvoering gegeven wordt van Verdi's „Traviata”. En daarna gaan we naar „Copacabana”, een van New Yorks beste nachtgelegenheden. Nu, Kuantcheh, wat denk je er van?

— Ik zal het ongetwijfeld erg prettig vinden, zei ze weinig emotioneel.

Doch iedereen was er stellig van overtuigd, dat dit program-

ma haar volledig aan haar zorgen zou weten te ontrukken en er werd dan ook geen verdere aandacht meer besteed aan Kuantcheh's waanvoorstellingen, zoals men het algemeen betitelde.

Er was echter een persoon, die Kuantcheh's woorden niet in twijfel trok. En deze man was Dr. Cheng, haar eigen vader, die nog steeds achter zijn scherm zat en het gesprek woord voor woord had kunnen verstaan. Hij was het, die zijn dochter voor een kort oogenblik had laten verstijven. Hierdoor had hij zijn aanwezigheid sterker dan ooit te voren aan haar laten gevoelen.

Het feit, dat zij haar vaders blikken op zich voelde branden was volkomen juist. Dr. Cheng zond zijn blikken langs de aetherweg naar zijn dochter en hij zou dit vanaf dit oogenblik herhaaldelijk doen. Geen oogenblik mocht zij vergeten, dat de wraak van haar vader nabij was. Ieder oogenblik van de dag zou zij er aan worden herinnerd verraad te hebben gepleegd tegenover haar bloed.

Langzaam, zeer langzaam zou hij haar tot krankzinnigheid drijven. De angst zou aanwakkeren tot een psychose, die door geen enkele geneesheer of door geen enkele medische of psychiatrische behandeling zou zijn te genezen. De obsessie, die inmiddels reeds gekweekt was zou haar hoogtepunt bereiken in een gevaarlijke krankzinnigheid.

Dr. Cheng schakelde zijn apparaten uit, zette de vreemde kop-telefoon af en legde deze naast zich neer. Even keek hij door het smalle venster naar buiten. Op enige afstand van het huis stroomde de East River, slechts van hem gescheiden door een stukje met hoog onkruid begroeide grond van nog geen twintig meter lengte.

Die middag zou zijn dochter met haar nieuwe vrienden naar New York terugkeren en eerst dan zou Dr. Cheng's offensief ware afmetingen kunnen aannemen. Zijn vier bedienden, die hij met zorg geselecteerd had, waren volkomen op de hoogte van zijn plannen en zij stonden met grote toewijding en eerbied naast hem.

Dr. Cheng verhief zich van het bankje, waarop hij gezeten was, en verliet het laboratorium om zich naar beneden te begeven. Langzaam en statig daalde hij de smalle trappen af en ging op de parterre-verdieping een vertrek binnen, dat aan de achterzijde van het huis gelegen was.

Er zaten twee Chinezen aan een houten tafel te dobbelen. Toen Dr. Cheng binnen kwam stonden zij onmiddellijk op en bogen het bovenlichaam diep voorover, hun armen over de borst kruisend.

Dr. Cheng maakte een vluchtig gebaar met zijn hand ten teken dat zij weer konden gaan zitten en nam tegenover hen plaats.

— Ik heb mijn dochter gezien en gehoord, begon hij, de beide mannen streng aanzierend. Ik heb vernomen welke haar plannen zijn. Zij is in gezelschap van mijn aartsvijand, waarvan ik jullie reeds verteld heb. Vanmiddag gaat het gehele gezelschap naar New York terug, waar zij voorlopig zullen blijven. Hun voorlopig programma is als volgt: dineren in een nog onbekend restaurant, bezoek aan de Metropolitan Opera en vervolgens naar de nachtclub „Copacabana”. Wij hebben dus gelegenheid te over om haar in handen te krijgen.

— Waar wonen zij in New York? vroeg een der Chinezen.

— Dat is mij nog niet bekend. Zodra zij vertrekken zal ik hen via mijn instrument volgen om te zien waar zij hun intrek nemen. Tijdens de tocht naar de stad zal ik mijn dochter opnieuw laten merken, dat ik dicht bij haar ben en dat ik niet van plan ben haar los te laten. Ook de Engelsen, in wier gezelschap zij is, zal ik van mijn tegenwoordigheid op de hoogte stellen. Ik heb daartoe een schitterend plan.

— Moeten wij vanavond Uw dochter ontvoeren? vroeg de Chinees, die ook de vorige vraag gesteld had.

— Waarschijnlijk wel, Yan Chu. Dat hangt er helemaal van af wat zij gaan doen. In ieder geval zal ik jullie dat tijdig laten weten. Waar zijn Ming en Lu Wo?

— Ming en Lu Wo zijn een auto kopen, verklaarde Yan Chu. Zij kunnen ieder ogenblik terug zijn, heer.

— Is het werk in de kelders ten einde?

— Ja, heer. U kunt het controleren.

— Dat zal ik straks doen. Nogmaals wil ik er bij jullie op aandringen om met niemand van de buurtbewoners te spreken. Als zij jullie iets vragen geef je ontwijkend antwoord. Vertel in elk geval nimmer wie ik ben of wat ik doe, noch van de instrumenten en apparaten, die wij hebben binnengebracht. Wie zich verspreekt zal hiervoor zwaar moeten boeten. Ik ga nu weer naar boven om de tocht van mijn dochter naar New York te volgen.

Toen hij opstond rezen Yan Chu en Fo Li onmiddellijk over-eind, kruisten beide armen over de borst en bogen het bovenlichaam diep naar voren. Toen verliet Dr. Cheng het vertrek en eerst nadat de deur achter hem was dichtgevallen kwamen zij weer omhoog.

Sneller dan men van een man op zijn leeftijd verwachten kon klom Dr. Cheng de drie trappen naar de bovenste verdieping

op om zich weer voor enige tijd op te sluiten in zijn laboratorium.

Snel schakelde hij de verschillende apparaten in en na korte tijd verscheen opnieuw het landhuis van Thomas Morgan op het witte scherm. Onmiddellijk schakelde hij ook de geografische plaatsbepaler in.

Op het grasveld was niemand meer te bespeuren. Alle gasten waren verdwenen en ook in het huis was niemand aanwezig. Daarom zocht Dr. Chèng met zijn televisie-radar de grote straatweg naar New York af. Iedere auto, die in de richting van de wereldstad reed onderzocht hij van binnen nauwkeurig en vlak voor Queensboro Bridge had hij geluk. Daar reed een grote Packard met neergeslagen kap, waarin zes personen gezeten waren. Templar zat achter het stuur en Charles had naast hem plaats genomen, terwijl Maryse en Ophelia op de achterbank gezeten waren. James en Kuantcheh zaten op de klapstoeltjes. Dr. Cheng grijsde opnieuw toen hij het voltallige gezelschap op zijn scherm projecteerde.

Er werd weinig gesproken in de wagen, die met een snelheid van honderdtwintig kilometer per uur in de richting van de stad suisde. Over de Queensboro Bridge passeerde men de East River en toen reed de wagen Manhattten in. In verminderd tempo ging het door de drukke City van New York in Zuidelijke richting. Langs het Rockefeller Centre, Empire State Building, over het Union Square, Washington Square en langs de City Hall tot vlak bij Battery Park, waar het hoge flatgebouw stond, waarin het ruime appartement van de Houstons gelegen was.

Terwijl de vrienden met de lift naar de twaalfde verdieping stegen reed James de Packard naar de garage en ging dan eveneens naar boven.

Met zijn radarscherm klom Dr. Cheng langs de strakke gevel van de wolkenkrabber omhoog tot aan de twaalfde verdieping, waarna hij voor het venster van de ruime salon met het brede balcon er voor stil hield.

De vrouwen begaven zich vooreerst naar de slaapvertrekken om hun toilet te maken terwijl Templar en Charles in de salon achterbleven.

— Ben jij werkelijk van mening, dat Kuantcheh zich iets verbeeldt? vroeg Charles aan zijn vriend.

Templar keek hem aan en niet voordat hij een sigaret had opgestoken gaf hij antwoord:

— Neen. Ik geloof inderdaad, dat Dr. Cheng in onze nabijheid is en dat hij een plan uitwerkt om zich op zijn dochter en op ons te wreken. Maar voor alles toch wel op zijn dochter. Wij hebben Dr. Cheng leren kennen als een telepaath en een hyp-

notiseur en wij weten, dat hij capaciteiten bezit om de meest duivelse uitvindingen te doen, die de grootste bazen der wetenschap met verbazing zouden vervullen. Het was inderdaad niet moeilijk voor hem om er achter te komen waar zijn dochter zich bevond. Bovendien waren wij toch allen getuigen van Kuantcheh's tijdelijke verstijving. Haar arm was als een stuk marmer. Er was geen beweging in te krijgen en volgens haar eigen zeggen lag haar tong als een steen in haar mond. Dit betekent, dat Dr. Cheng in staat is ook over grotere afstand zijn invloeden te doen gelden en niet slechts geestelijke doch ook lichamelijke storingen te veroorzaken. Dat maakt onze positie verduiveld zwak tegenover hem. Tot dusver hebben wij het nog altijd van hem kunnen winnen, maar als het zo door gaat vrees ik, dat wij ditmaal het loodje zullen moeten leggen.

— Je voelt je dus niet meer zo zeker van je zaak als eerst? vroeg Charles.

— Neen. Om je de waarheid te zeggen begin ik een soort vrees voor hem te koesteren. Je weet heel goed, Charley, dat jij noch ik ooit vrees hebben gekend in de zuivere zin van het woord. Maar op deze manier zou Dr. Cheng er in kunnen slagen ons in een soort paniekstemming te doen geraken waaruit wij niet gemakkelijk zouden kunnen komen. Ik vraag me af of het wel verstandig is Kuantcheh mee naar buiten te nemen. Op straat of in openbare gelegenheden kan haar van alles overkomen. En ik heb nu eenmaal de verantwoordelijkheid voor haar veiligheid op me genomen.

— Hier in huis kan haar evengoed iets overkomen als daar buiten, John, meende Charles. Voor Dr. Cheng ben je nergens ter wereld veilig. Hij is in staat je zelfs in de kluis van de Bank of England te bereiken. Alleen al het feit, dat die man eenvoudig niet kan sterven jaagt je schrik aan. Vind je ook niet? Hoe dikwijls hebben wij hem nu al niet dood gewaand? Hoe vaak is hij al niet midden op zee met een jacht in de lucht gevlogen of met zijn auto in een ravijn gestort? Als je het mij vraagt geloof ik eerder dat hij een rechtstreekse afgezant is van de duivel, die begaafd is met bovennatuurlijke macht.

— Ik weiger dat te geloven, Charley. Je laat je te veel meeslepen door de mystiek van het Verre Oosten. Ik zou wel eens voor de aardigheid een kogel door zijn hart of zijn hersens willen jagen en zien of hij dan nog in leven blijft.

— Dat geloof ik stellig, meende Charles.

— Dan ben je bijgelovig en vreselijk naïef.

— Misschien. Maar ik blijf bij mijn mening zolang ik geen getuige geweest ben van Dr. Cheng's begravenis.

— Wel, misschien zullen we dat ditmaal beleven. Ik zou mijn jacket maar vast laten oppersen. Je kunt nooit weten hoe gauw hij nog eens aan zijn einde komt. En bovendien ben ik vastbesloten deze keer definitief met hem af te rekenen. De wereld moet beschermd worden tegen een man als Dr. Cheng.

— Zou je het niet raadzaam achten om de politie in kennis te stellen van zijn aanwezigheid in New York?

— We zouden ons daarmee alleen maar belachelijk maken, antwoordde Templar. Heb jij er enig tastbaar bewijs van, dat Dr. Cheng in New York is?

— Neen, dat niet, maar wij weten het beiden en Kuantcheh heeft er bovendien reeds de bewijzen van aan de lijve ondervonden.

— Dacht je dat de politie ons zou geloven? Ja, inspecteur Marlowe van Scotland Yard, die zou ons geloven. Maar Marlowe kent Dr. Cheng even goed als wij en hij weet waartoe de Chinees in staat is. Maar hier in New York kent de politie hem alleen maar van naam en uit de rapporten van Scotland Yard. Daarom heeft het geen zin de politie er in te kennen alvorens wij definitieve aanwijzingen voor zijn aanwezigheid alhier in ons bezit hebben.

— En denk je dat we die zullen krijgen? vroeg Charles.

— Denken? Charley, ouwe jongen, daar ben ik zo zeker van als dat ik John Templar ben. Dr. Cheng zal ons bewijzen, dat hij in New York is. . . .

— o —

HOOFDSTUK II.

Waarin een operavoorstelling met vuurwerk beëindigd wordt en Dr. Cheng de eerste rijtoer met zijn nieuwe wagen maakt.

Diezelfde avond reden de vrienden met de grote Packard naar de City om te gaan dineren. James bleef thuis om enkele wetenschappelijke boeken over vliegtuigbouw te bestuderen.

Het diner werd gebruikt in het Russische restaurant „Boublitshki”, waarna men gezamenlijk naar de Metropolitan Opera reed om er de voorstelling van Verdi's „Traviata” bij te wonen.

De Packard werd geparkeerd op het plein achter het theater en nauwelijks hadden de vrienden de drempel van de opera overschreden of een kleine figuur maakte zich los uit de schaduw der bomen op het plein en begaf zich sluipend in de richting van de Packard. Nonchalant liep hij er enkele malen omheen terwijl hij spiedend om zich heen keek.

Het was duidelijk te zien, dat de man iets in de zin had. Hij bleef bij de neus van de wagen staan en na zich nog een keer overtuigd te hebben, dat niemand hem zag, trok hij de motorkap open en boog hij zich over de motor.

Ongeveer tien minuten lang bleef hij in gebukte houding staan werken. Hij had aan de benzineleiding zitten morrelen en er hing nu een klein zakje aan, dicht tegen het frame van de motor. Kalm liet de man de kap weer zakken, veegde met een doek, die hij uit zijn broekzak gehaald had, zijn handen zorgvuldig af en liep dan het plein over in de richting van de opera om weldra in een zijstraat te verdwijnen.

Een eventuele voorbijganger zou zich onwillekeurig hebben afgevraagd of een Chinees wel voldoende verstand van een motor had om er iets aan te repareren. Doch er waren nu eenmaal ook geschoolde Chinese arbeiders, die wel verstand van motoren hadden. En zo'n Chinees was nu de man geweest, die Charles Houston's Packard even onder handen had genomen.

Wat hij dan wel gedaan had? Wel, Templar zou het over enkele uren bemerken. Om elf uur stroomde een enthousiast pu-

bliek door de deuren van de opera naar buiten en verspreidde zich over de boulevards om elders enige lichte verstrooiing te zoeken. Het duurde niet lang of ook de vrienden kwamen door een zijuitgang naar buiten. Charles en Templar waren gekleed in smoking, terwijl de drie dames lange avondjurken droegen.

Het behoeft waarlijk geen betoog, dat deze drie werkelijk mooie vrouwen veel bekijk genoten van de zijde van het mannelijk geslacht.

Templar nam het contactsleuteltje uit zijn zak en startte de motor, terwijl de overige vier instapten.

— Op naar „Copacabana”, riep Templar vrolijk. Nu zullen wij Kuantcheh eens laten zien hoe een New Yorkse nachtclub er van binnen uitziet.

Het Chinese meisje had kennelijk een verandering ondergaan. De intieme sfeer van het gezellige restaurant en de schitterende muziek en zang van „Traviata” hadden haar gedachten kunnen afleiden en verstrooien. Ze zag er iets opgewekter uit dan 's middags en zo nu en dan toverde ze zelfs een glimlach om haar lippen.

— Kun je dansen, Kuantcheh? vroeg Templar, terwijl hij langzaam van het plein afreed.

— Ik heb het nooit gedaan, dus ik weet niet of ik het kan, luidde het diplomatieke antwoord, waaruit een vleugje Chinese wijsheid sprak.

— Geef niets, zei Maryse. Als je het niet kunt zullen we je het gauw genoeg leren. Sir Neville is een uitstekend danser en hij zal je op een avond alle passen hebben geleerd.

— We zullen beginnen met een samba, stelde Templar voor, terwijl de Packard Times Square opdraaide.

Templar sprak niet meer omdat hij nu al zijn aandacht moest bepalen op het drukke verkeer op deze brede boulevard, die de slagader vormde van het New Yorkse nachtleven. Met een gematigde snelheid ging het in Zuidelijke richting.

Kuantcheh keek haar ogen uit. Ze had geen tijd genoeg om alles in zich op te nemen en te verwerken. Overal om haar heen flitsten grote gekleurde lichtreclames aan en uit. Schreeuwende neon-verlichtingen lokten de voorbijgangers de talrijke cabarets en clubs binnen en op de trottoirs dromden massa's mensen achter elkaar aan.

— Zo, zei Templar na enige tijd, nog een paar honderd meter en dan zijn. . . .

Verder kwam hij niet. Plotseling schoot een geweldige steekvlam aan weerszijden van de motorkap omhoog en in een omzien van tijd had de benzinetank na een hevige ontploffing

vlam gevat. De hele wagen stond in lichter laaien en nog voordat Templar met alle kracht aan de handrem had kunnen trekken was Charles over het portier reeds naar buiten gesprongen om de vrouwen er uit te trekken.

Deze waren in een ommezien van tijd in een paniekstemming geraakt. Kuantcheh was flauw gevallen en terwijl Charles zijn vrouw naar buiten trok probeerde Maryse het meisje naar buiten te sleuren. Templar had zich nu ook er uit gewerkt en hielp Maryse om de Chinese in veiligheid te brengen. Zijn kleren waren overal geschroeid en Maryse's avondjurk was op talrijke plaatsen verbrand.

In minder dan geen tijd stonden duizenden mensen in een wijde kring om de brandende wagen heen en nog geen drie minuten later weerklonk het geloei van sirenes. Een auto van de verkeerspolitie kwam in duizelingwekkende snelheid aangestormd en nog geen halve minuut later stopte een auto van de brandweer. Onmiddellijk togen brandweerlieden met schuimblusapparaten aan het werk, doch van de wagen was niets meer te redden. De volle benzinetank was oorzaak geweest van de enorme brand, die snel om zich heen had gegrepen en in een oogwenk de banken geheel had weggevreten. Op enkele meters afstand stonden de vrienden bij elkaar, terwijl men Kuantcheh op het trottoir had neergelegd met een opgerold smokingjasje onder haar hoofd.

Vanuit het publiek had zich een arts losgemaakt, die slechts een onbeduidende bewusteloosheid vaststelde. Rust, adviseerde hij, en verdween dan weer onder de omstanders.

— Bent U de eigenaar van de wagen? vroeg een luitenant van de verkeerspolitie aan Templar.

— Neen, mijn vriend is de eigenaar, antwoordde de avonturier, doch ik zat achter het stuur toen het gebeurde.

— Wat is er precies gebeurd?

— Wel, dat is heel eenvoudig te vertellen, antwoordde Templar. We reden met een snelheid van nog geen dertig kilometer en ik maakte me juist gereed om naar het trottoir toe te sturen. Wij waren op weg naar „Copacabana”, dat zich even verder op bevindt. Plotseling schoten aan weerszijden van de motorkap twee steekvlammen omhoog en onmiddellijk daarop weerklonk een hevige explosie. Ik remde met voet- en handrem tegelijk en in geen tijd stond de hele wagen in vuur en vlam. Het is zuiver aan de tegenwoordigheid van geest van mijn vriend te danken, dat zich geen ernstige ongelukken hebben voorgedaan. Nog voor de wagen stilstond was hij er al uit om de anderen naar buiten te trekken.

— Heeft U een verklaring voor dit geval? vroeg de politie-man.

Templar schudde het hoofd.

— Ik rijd al heel wat jaren in een wagen rond, maar dit heb ik nog nooit meegemaakt. Ik begrijp niet, hoe zoiets vanzelf kan gebeuren.

— Wat bedoelt U daarmee?

— Precies wat ik zeg, luitenant. Volgens mij moet dit een zekere vorm van sabotage zijn. Iemand moet tijdens ons verblijf in de opera aan de motor geknoeid hebben. Ik kan me tenminste niet voorstellen, dat een motor bij een snelheid van dertig kilometer per uur vlam kan vatten.

— Bij een nieuwe wagen zoals de mijne lijkt me dat tenminste uiterst onwaarschijnlijk, voegde Charles er aan toe.

De luitenant nam de personalia op en wendde zich dan tot de brandmeester, wiens mannen het vuur inmiddels hadden kunnen doven. Een expert stelde een onderzoek in aan de geblakerde motor.

— Iets gevonden? vroeg de luitenant van politie.

— Er moet volgens mij aan de motor geknoeid zijn, antwoordde de expert. Deze wagen is gloednieuw. Volgens de kilometer-teller heeft hij nog geen duizend kilometer gelopen.

— U veronderstelt dus ook kwaadwilligheid?

— Ja, dat is zo goed als zeker. Heeft de eigenaar reden om aan kwaadwilligheid te geloven? Wie is hij overigens?

— De schoonzoon van Thomas Morgan van het Morgan-concern. Zijn vriend, die de wagen bestuurde is de bekende Britse philantroop Sir Neville Carlisle.

— Nogal beroemde snuiters dus, stelde de expert vast. Tja, hoge bomen vangen veel wind en wind doet het vuur hoog op-laaen, niet waar?

— Zo is het maar net. D'r zal wel iets anders achter zitten dan een burenruzietje, denk ik. Maar die lui kopen net zo lief meteen een nieuwe wagen in plaats van een aanklacht in te dienen en de verzekeringsuitkering op te strijken. Je krijgt er toch nooit hoogte van.

— Hé, wacht eens, riep de expert plotseling uit. Aan de benzineleiding hangt een volkomen verschroeid zakje.

De brandweer-deskundige ving het verkoolde zakje op in een stuk papier en bestudeerde het van nabij.

— Dat is een zakje van zeildoek geweest, stelde hij vast. On-getwijfeld heeft er een uiterst brandbare stof in gezeten. Phosphor bijvoorbeeld. Door de hitte van de motor is dat tot ont-branding gekomen en dat heeft de brand veroorzaakt. Op het

laboratorium zal ik het beter kunnen onderzoeken.

En dat was alles. Het uitgebrande geraamte van de nieuwe Packard werd door een kraanwagen van de brandweer weggesleept en na nog enige vragen te hebben beantwoord konden de vrienden met een taxi huiswaarts keren.

De stemming, die in de vooravond zo uitstekend geweest was, had plaats gemaakt voor een neerslachtigheid, die zwaar op alle vijf de vrienden drukte. Kuantcheh kwam in de taxi weer bij kenns. Ze keek aanvankelijk wel even vreemd om zich heen, doch Maryse stelde haar onmiddellijk gerust.

— Alles is goed afgelopen, Kuantcheh, zei ze. Het was wel even letterlijk een heet ogenblikje, hè? Dat zie je, zelfs met de nieuwste wagen kan je iets overkomen. Zolang auto's nog op brandbare stoffen rijden zullen er brandende auto's blijven bestaan.

Kuantcheh's gezicht stond weer even ernstig en bezorgd als die middag in Jones Beach. Ze schudde het hoofd en zei zachtjes:

— Dat was geen ongeluk, Miss Choisy.

— Geen ongeluk? zei Maryse quasi verbaasd, daar zij heel goed gehoord had wat Templar verondersteld had.

— Neen, dit was geen ongeluk. Het was opzet, Miss Choisy. Het is een nieuw bewijs van de aanwezigheid van mijn vader. Hij is bezig zijn plannen uit te voeren.

— Kom, dat verbeeld je je maar, wilde Ophelia haar gerust stellen.

— Neen, neen, Mrs. Houston, hield Kuantcheh vol. U weet even goed als ik, dat dit geen verbeelding is. Alle vier weet U, dat dit werk geweest is van mijn vader. Terwijl wij in de opera waren heeft een van zijn handlangers aan de motor geknoeid, zodat deze tijdens het rijden in de brand zou vliegen. Heus, ik kan werkelijk niet langer bij U blijven. Ik moet teruggaan naar mijn vader.

— Dat gebeurt niet, zei Templar nu streng. Je blijft bij ons, Kuantcheh.

— Maar begrijpt U dan niet, Sir Neville, dat ik door mijn aanwezigheid Uw aller leven in gevaar breng. Vanavond hadden wij evengoed allemaal kunnen verbranden. Ik mag niet van U verlangen, dat U zich nog meer risico's op de hals haalt om mijnentwil.

— Onzin, zei Templar. Ik heb beloofd, dat ik je zou verdedigen en dat zal ik blijven doen zolang er leven in me is. Niet waar, Charley?

— Vanzelfsprekend, bevestigde de jongeman. Wij zullen je niet laten gaan, Kuantcheh. Bovendien hebben wijzelf ook nog

een appeltje met je vader te schillen. En dat is wel een verduiveld zuur appeltje, al is de vrucht nu overrijp om geplukt te worden.

— We zijn zo dadelijk thuis, zei Templar. Dan ga je maar meteen naar bed en neem je een kalmerend slaapmiddel in, dat ik je geven zal. Morgen bezie je de dingen weer geheel anders.

Kuantchek trok een bedenkelijk gezicht en zei: eens ernstig met U spreken. Misschien zou ik U iets kunnen vertellen, dat belangrijk kan zijn in Uw strijd tegen mijn vader.

— Denk je dat werkelijk? vroeg Templar.

— Misschien wel, antwoordde zij. Straks, als we thuis zijn. Ik voel me ontzettend moe en heb erge hoofdpijn. Ik zou graag eerst een bad willen nemen.

Even later stopte de taxi voor het flatgebouw. Charles rekende af en de anderen begaven zich reeds naar de lift.

Nadat Kuantchek een douche had genomen keerde ze in een zijden kimono naar de salon terug, waar Templar een glas cognac voor haar had ingeschonken.

— Hoe voel je je, Kuantchek? vroeg hij bezorgd, nadat zij enkele teugen van het geestrijke vocht had gedronken.

— Beter, zei ze, haar glas neerzettend.

— En wat wilde je me nu vertellen? vroeg hij.

— Er is in New York een man met wie mijn vader in verbinding stond, zei ze. Hij is een Chinees en heeft in een straat waarvan ik de naam niet ken een restaurant.

— Dat helpt ons weinig, meende Templar. Er zijn in Chinatown honderdduizenden Chinezen en zeker enkele duizenden die een restaurant houden. Hoe zullen we die man ooit kunnen vinden?

— Maar ik ken zijn naam, vervolgde zij.

— Oh, ja? Dat is natuurlijk wat anders. Hoe heet hij?

— Zijn naam is Yan Chu. Het zou wel toevallig zijn wanneer er twee Yan Chu's zouden zijn, die allebei een restaurant exploiteren.

— Ja, dat lijkt me ook onwaarschijnlijk. In elk geval hebben we nu een aanknopingspunt. We zouden via deze Yan Chu met je vader in verbinding kunnen komen. Denk je, dat die Yan Chu op de hoogte is van je vaders aanwezigheid in New York?

— Daarvan ben ik overtuigd. Yan Chu en mijn vader correspondeerden veel met elkaar. Ik geloof, dat de vader van Yan Chu een vriend was van mijn vader.

Templar stak een sigaret op en staarde enkele ogenblikken in gedachten naar het plafond. Dr. Cheng was hedenavond tot het offensief overgegaan. Weldra zou een tweede aanval vol-

gen, daar deze mislukt was. Het was nu zaak de Chinees voor te zijn en zelf in het offensief te gaan. Hierdoor was men hem een slag voor en was Dr. Cheng verplicht in het defensief te gaan.

— Ja, zei hij na enige ogenblikken. Het lijkt me een goed idee, dat James en ik Chinatown ingaan op zoek naar Yan Chu. Of, neen, ik heb liever dat James bij de vrouwen blijft. Hij heeft meer lichaamskracht dan Charles en ik samen en zijn aanwezigheid hier is dus van groot belang. Dan gaan Charles en ik naar Chinatown. Tenzij je er niets voor voelt, Charley?

— Hoe kom je daarbij? zei de jongeman verontwaardigd. Heb ik je wel eens een keer in de steek gelaten?

— Neen, dat moet ik toegeven.

— O zo, dat dacht ik ook. Maar je wilt toch zeker niet zó gaan?

— Neen, natuurlijk niet. Wij zullen ons verkleden als Chinese matrozen. In Londen hebben we dat wel meer gedaan en het zou al heel gek moeten lopen wanneer wij zouden opvallen. Ik spreek beter Chinees dan driekwart van alle Chinezen en je weet dat ik op het gebied van de grimeurkunst mijn brood zou kunnen verdienen.

— Twee waarheden, die niet tegengesproken kunnen worden, gaf Charles toe.

— Bent U van plan met Yan Chu te gaan spreken? vroeg Kuantcheh.

— Ja, dat weet ik nog niet. Het zal helemaal van de omstandigheden afhangen hoe we zullen handelen. Zaak is, dat we eerst weten waar Yan Chu woont. Daarna kunnen we verder zien. Heeft hij bijzondere kentekenen?

— Dat weet ik niet, antwoordde het meisje. Ik heb hem nooit gezien.

— Ook geen foto?

— Ook geen foto. Ik ken hem alleen van naam. Een enkele keer noemde mijn vader zijn naam. Meestal alleen wanneer hij een brief van hem had ontvangen. Ik weet ook niet hoe de verhouding is tussen Yan Chu en mijn vader. Maar ik geloof wel, dat Yan Chu een voorname plaats inneemt in de Chinese kolonie van New York.

— Het is dus goed mogelijk, dat hij een soort handlanger van je vader is. Is je vader wel meer in New York geweest?

— Ja, verscheidene malen. Maar voor zover ik weet heeft hij er nooit iets strafbaars gedaan. Zijn haat ging hoofdzakelijk uit naar het Britse volk en het Britse Imperium.

— Ja, dat hebben we gemerkt, beaamde Charles niet zonder

wrevel. Je moest eens weten naar wie mijn haat uitgaat.

— Dat valt niet moeilijk te raden, Mr. Houston, zei Kuantcheh. Misschien is mijn haat nog wel groter dan de Uwe.

— Zeg, Charley, zei Templar plotseling. Wat zou je er van zeggen als we vannacht eens op zoek gingen naar die Yan Chu?

— Wat? riep Maryse uit. Zo laat nog? Iedereen zal slapen in Chinatown.

— Ik kan wel merken, dat jij nooit een bezoek bij avond aan Chinatown gebracht heb, zei Charles. Chinatown slaapt nooit. Het is precies een mierenhoop waar iedereen en alles door elkaar krioelt. Dag en nacht.

— Maar het lijkt me toch niet de geschikte tijd om nu nog op zoek naar die Chinees te gaan.

— Juist wel, vond Templar. Mijn plan staat vast, Charley. Wat doe jij? Ga je mee of blijf je thuis?

Charles keek zijn vriend verwijtend aan.

— Weet je mijn antwoord niet? vroeg hij.

Templar begon te lachen en knoopte zijn smokingdasje los.

— Okay, Charley, laten we dan opschieten. Het is bijna twaalf uur. Als we opschieten kunnen we om een uur of een in Chinatown zitten.

De beide vrienden verdwenen in de slaapkamer van Charles, waar deze een paar oude costuums voor de dag haalde, die door Templar op kunstzinnige wijze tot tweedehands kleren werden omgetoverd. Hij maakte er een paar winkelhaken in, naaide deze op specifiek mannelijke wijze dicht, besmeurde broeken en

— Ik hoop het, Sir Neville. In elk geval wil ik straks thuis jasjes met olie en houtskool en veegde met twee overhemden de grond aan, zodat deze er allesbehalve helder uitzagen.

Toen begon het grimeren. Zorgvuldig veranderde Templar het gezicht van zijn jongere vriend. Hij veranderde de stand van de ogen, liet de jukbeenderen scherper uitkomen en kleurde de huid okerachtig. Nadat Charles gereed was begon hij zijn eigen vermomming in orde te maken. Hij deed dit met vaardige hand. Aangezien Templar aanzienlijk groter was dan zijn vriend, moest hij zijn lengte dus inkrimpen, waardoor hij dikker scheen. Hierdoor was hij ook genoodzaakt zijn gezicht voller te doen lijken. Hij deed dit door onder zijn wangen een paar rubber kussentjes te plaatsen, die hij met behulp van een busje over zijn tanden schoof. Zijn haren kamde hij losjes op en iets naar voren, terwijl hij acht voortanden met gouden kokertjes overtrok. Nog geen half uur later kwamen de beide vrienden de salon weer binnen.

De eerste, die een kreet van verbazing slaakte was Kuant-

chek, die volkomen in de mening verkeerde, dat twee handlangers van haar vader haar kwamen halen. Doch toen Templar begon te spreken bekwam ze van de schrik.

— Het is haast niet te geloven, zei ze. Ik zou durven zweren, dat U Chinezen bent.

— Nu, dat wil heel wat zeggen. Wanneer zelfs een geboren Chinese, die jarenlang in haar geboorteland gewoond heeft, geen onderscheid kan zien kunnen we gevoegelijk aannemen, dat onze vermomming af is en dat niemand deze zal doorzien.

Er was echter een persoon, die de vermomming wel degelijk doorzag. Dit kon ook niet anders, want deze persoon was getuige geweest van de hele verkleed- en grimeerpartij.

Dr. Cheng had namelijk de hele avond voor zijn televisie-radarscherm gezeten en het gezelschap vanaf hun vertrek van het flatgebouw tot aan hun terugkeer gadeslagen. Slechts tijdens hun verblijf in de opera had hij gepauzeerd om iets te eten.

Ook de brand, die door een van zijn bedienden was veroorzaakt, had hij gezien. En hij was tevreden geweest. Want het was allerm minst zijn bedoeling geweest slachtoffers te maken. Dr. Cheng was een man, die met rijp overleg te werk ging. Hij had een hekel aan haast. Was het niet een voldoening vijf of zes mensen als opgejaagde stukken wild hun bezinning kwijt te zien raken? En dat zou gebeuren. Daar was hij zeker van. Zijn dochter was reeds bij de eerste actie flauw gevallen. En ook de andere vrouwen waren kennelijk bevreesd geweest.

Gedurende de hele tijd was het interieur van de salon en slaapkamer in het flatgebouw op het scherm afgebeeld geweest. Dr. Cheng had nauwkeurig toegekeken hoe de beide vrienden zich verkleed en gegrimeerd hadden. En hij moest toegeven, dat Sir Neville een genie was. Hij bewonderde de man, ondanks de haat, die hij tegen hem koesterde. Want Dr. Cheng was geen snob. Hij had respect voor de kracht en de durf van zijn tegenstanders. Doch hij was evenzeer harteloos en koud. Wanneer hij sloeg, sloeg hij raak, zonder scrupules. . . .

Er lag een wrede grijns om Dr. Cheng's mond toen de beide vrienden afscheid namen van hun geliefden en even later ongemerkt door de ingang van het hoge flatgebouw naar buiten kwamen. Op de hoek van de straat riepen zij een taxi aan en gaven de chauffeur opdracht hen naar Chinatown te rijden.

Toen achtte Dr. Cheng de tijd gekomen om zijn apparaten uit te schakelen en zijn snel ontworpen plan te gaan uitvoeren. Hij draaide alles uit en verliet de kamer. Snel daalde hij de trappen af en gelastte een zijner bedienden de wagen te gaan halen.

— Rijd onmiddellijk naar het restaurant van Yan Chu, beval

Dr. Cheng streng. Lu Wo startte de motor en reed in snelle vaart de straat uit. Door een doolhof van straatjes en stegen ging het dwars door het uitgebreide stadsgedeelte waar tien en nog eens tienduizend Chinezen bij elkaar hokten als mieren op een hoop.

Na ongeveer tien minuten stopte de grote wagen in een smalle, donkere steeg vlak bij de hoek van een winkelstraat. Het restaurant van Yan Chu bevond zich op deze hoek en in de steeg bevond zich een zij-ingang.

— Hier wachten, beval Dr. Cheng zijn chauffeur.

Toen stapte hij snel uit en ging de smalle deur door naar binnen. Het was donker in de nauwe gang en er hing een walgelijke etenslucht. Vaag klonk het geroezemoes van stemmen uit het restaurant tot hem door. Schuifelend liep hij door de gang, sloeg een hoek om en klom dan een trap op.

Op de bovengeang ging hij een deur binnen. In het klein, rommelige vertrek zat Yan Chu achter een ouderwets bureau, dat volgeladen was met papieren en rekeningen.

Onmiddellijk nadat Dr. Cheng de kamer was binnengekomen stond Yan Chu overeind. Hij maakte een diepe buiging en bleef aldus staan totdat Dr. Cheng hem aansprak.

— Yan Chu, zei hij, de Engelsen zijn op weg naar je restaurant. Kuantcheh heeft hen verteld, dat ik in New York een vriend had, die Yan Chu heet. De beide Engelsen hebben zich kundig vermomd als Chinese zeelieden en zijn nu op weg naar Chinatown om het restaurant van Yan Chu te zoeken. Beter hadden wij het niet kunnen treffen Yan Chu. Ze komen regelrecht naar het hol van de leeuw.

— Wat moet ik doen, Dr. Cheng? vroeg Yan Chu.

— Ze zullen niet veel moeite hebben om je zaak te vinden, vervolgde Dr. Cheng. Je bent in heel Chinatown wijd en zijd bekend. Ongetwijfeld zullen zij het restaurant binnengaan en iets te eten bestellen. Alles is eenvoudig. Ik heb iets bij me, dat wij in het eten zullen mengen, dat zij bestellen.

— Vergif? vroeg Yan Chu enigszins bevreesd.

Maar Dr. Cheng schudde het magere hoofd en nam een hand uit de wijde mouw van zijn zwarte mantel.

— Neen, geen vergif. Slechts een verdovingsmiddel, dat slechts korte tijd zal werken. Ze zullen boven hun borden in slaap vallen. Iedereen zal denken, dat ze dronken zijn en je laat een taxi komen. In werkelijkheid rijdt mijn wagen voor en deze brengt ze alleen maar om de hoek van de straat. Enkele van je mannen zullen hun lichamen naar boven dragen en hier brengen. Ik zal hier op hen wachten. Is alles duidelijk Yan Chu?

— Jawel, Dr. Cheng, antwoordde de restaurateur. Wilt U het verdovingsmiddel persoonlijk in hun eten doen?

— Neen, dat laat ik aan jou over. Hier is het.

Uit een plooi van zijn mantel nam Dr. Cheng een klein, glazen kokertje, waarin een witte poeder zat.

— De inhoud hiervan verdeel je over twee borden.

— En indien ze niets wensen te eten en alleen maar bier bestellen? Of thee?

— Dan stort je de inhoud van het buisje in hun glazen. Het lost geheel op en is smaakloos. Hier heb je het. Doe het zelf en zie toe, dat ze terstond door mijn wagen worden afgehaald.

— Jawel, Dr. Cheng.

Yan Chu nam het buisje aan, liet het in een plooi van zijn kleed glijden en verliet na een diepe buiging gemaakt te hebben de kamer om zijn opdracht uit te gaan voeren.

Dr. Cheng ontdeed zich van zijn zwarte mantel en zette zijn kalotje af. Hij stak een geelachtige sigaret in een lang, ivoren pijpje en stak deze aan. Daarna strekte hij zich uit op een lage divan, die tegen een der muren van het vertrek stond.

De Engelsen konden nu Chinatown bereikt hebben en binnen een kwartier zouden ze het restaurant van Yan Chu binnengaan. Dat was het moment, waarop Dr. Cheng met groot ongeduld lag te wachten. Ditmaal was hij volledig op de hoogte van de plannen van Sir Neville en ontsnappen zou niet meer mogelijk zijn.

— 0 —

HOOFDSTUK III.

Waarin John Templar en Charles Houston een indigestie dreigen te krijgen en Maryse en Ophelia als Siamese tweelingen behandeld worden.

Aan de rand van Chinatown lieten Templar en Charles zich afzetten en te voet gingen zij verder. Weldra slenterden zij als rasechte Chinese zeelieden door de smalle, stinkende straatjes van het Chinese stadsgedeelte, waar talrijke kinderen in het vuil speelden. Er hing een ondefiniëerbare geur, een mengsel van verbrand vlees, uien, bloed en vuil. Doch de beide vrienden, die vele malen in het Verre Oosten geweest waren, hadden zich gewend aan deze eigenschappen van Chinese districten.

Op een hoek van een straat stonden twee agenten. Templar liep naar hen toe en vroeg in gebroken Engels of zij het restaurant van Yan Chu wisten.

— Loop maar rechttuit, Li, zij de agent gemoedelijk. Het bevindt zich op de hoek van de vierde zijstraat aan je linker hand.

— Ik danken U veel, kraaide Templar, gemoedelijk met de oogjes knipperend. En toen vervolgden de beide vrienden hun weg door de straat.

Het restaurant van Yan Chu zag er niet onooglijk uit. Het had twee grote vensters, met kralen gordijnen er voor en een glazen deur in het midden. Binnen hing een rossige schemer, die voortgebracht werd door de vele kleine lampjes en lampionnetjes, die er in grote overvloed aan plafond en muren hingen.

Achter elkaar gingen zij naar binnen. Het was er ondanks het late uur nog tamelijk druk en kellners in keurige witte jasjes liepen af en aan met dampende schalen en borden.

Zij namen plaats aan een klein tafeltje, dat tegen de muur stond en lieten hun blikken door het zaaltje glijden. Er was niets verdachts te zien. De gasten bestonden hoofdzakelijk uit kleine neringdoenden en hier en daar zat een Europeaan, die waarschijnlijk lange tijd in het Verre Oosten vertoefd had en zo nu en dan nog eens een bezoek bracht aan een Chinees restaurant om zich te goed te doen aan de culinaire kunststukken

van een Chinese kok. De kellner, die hun bestelling kwam opnemen, zag er gemoedelijk en ongevaarlijk uit. In rap Chinees vroeg hij hen wat ze wensten te gebruiken.

— Tweemaal nasi goreng met kroepoek en bier, bestelde Templar in de landstaal van de kellner.

De man verdween en hij keerde eerst tien minuten later met de bestelling lerug, hoewel andere klanten veel sneller bediend werden. Dit viel Templar weliswaar op, doch hij schonk er verder geen aandacht aan, daar hij niet kon weten, dat Dr. Cheng boven op hen zat te wachten en de bestelde nasi goreng een speciale behandeling had laten ondergaan.

Honger hadden zij geen van beiden, doch teneinde geen argwaan te wekken begonnen zij te eten met een animo, alsof zij in drie dagen niets naar binnen hadden gehad. Met behulp van een aantal glazen bier gelukte het hun het grootste deel van de maaltijd te verorberen, doch toen moesten zij dan ook werkelijk stoppen, temeer daar het eten té vet was voor hen.

Templar ledigde zijn glas en streek met de hand over zijn ogen.

— Dat bier is verduiveld koppig, zei hij tegen zijn vriend, die ook al zat te geeuwen.

— Ja, dat viel mij ook al op. Wij kunnen toch heus wel wat verdragen.

Templar geeuwde en sloot even de ogen. Hij stak een sigaret op en zag hoe Charles zat te knikkebollen. Zelf voelde hij ook hoe de slaap hem be kroop. Vreemd was dat.

En dan flitste het plotseling door zijn hersens: men had een verdovingsmiddel in hun eten gedaan.

— Charley, riep Templar, terwijl hij zijn vriend onder tafel aanstootte. Maar de jongeman lag stevig te slapen. Hij hing achteruitgezakt op zijn stoel, het hoofd voorover op de borst. Templar vocht tegen zijn eigen slaap en hij voelde hoe zijn ledematen en oogleden steeds zwaarder werden. Hij trachtte zich er tegen te verzetten, wilde opstaan, doch hij scheen als verlamd. Zo moest hij toezien hoe ze beiden hun ondergang tegemoet gingen. Het duurde dan ook niet lang of Templar's sigaret gleed tussen zijn vingers door op de grond. Zijn armen zakten van de tafel af en zijn hoofd rolde voorover op zijn borst. Toen sliep ook hij.

De kellner, die gewaarschuwd was, probeerde hen wakker te maken, doch dit mocht niet gelukken.

— Bel een taxi voor die dronkenlui, riep hij tegen een collega.

Vijf minuten later stopte Dr. Cheng's wagen voor de deur van het restaurant. De chauffeur kwam naar binnen, doorzocht

de zakken der beide slapende matrozen en deed alsof hij wist op welke boot zij voeren. Toen nam hij Charles op zijn schouder, terwijl twee kellners Templar tussen hen in namen.

Nog geen minuut later stopte de auto voor de zij-ingang van het restaurant en werden de vrienden naar binnen gesjouwd.

Dr. Cheng beval hen languit op de grond uit te spreiden en hun handen en voeten te binden. Toen hield hij een blauw flesje onder hun neuzen en kort daarop begonnen zij met de ogen te knippen.

Zowel Templar als Charles hadden barstende hoofdpijn tengevolge van de geforceerde onderbreking van hun verdoving. Ze herinnerden zich aanvankelijk niet wat er gebeurd was en knippen met de ogen tegen het licht van de lamp, die op het bureau stond.

Toen viel Templar's blik op de gestalte van Dr. Cheng en in 'n ommezien herinnerde hij zich alles. Maar meteen wist hij, dat zij in een val waren gelopen en aan handen en voeten geboeid in Dr. Cheng's gevangenschap lagen.

— Goedenavond, Sir Neville, sprak Dr. Cheng vriendelijk. Het is mij hoogst aangenaam U in New York welkom te heten. Ik hoop, dat het prettig weerzien wederzijds is.

— Volkomen, loog Templar. Onze onderneming is geheel volgens plan verlopen. Ik wist niet, dat U zo naief was om er in te lopen.

Dr. Cheng begon te grijnzen.

— U hebt nog steeds de beroemde Engelse bluf, Sir Neville. Maar dat is juist een van de eigenschappen, die ik zo in U bewonder. Ik hoop, dat Uw vriend, Mr. Houston, het eveneens goed maakt. Ik heb hem in lange tijd niet ontmoet en het spijt me, dat ik U indertijd niet heb kunnen gelukwensen met Uw huwelijk. Ik hoop, dat U gelukkig bent, Mr. Houston.

— Ik ben pas weer oprecht gelukkig nu ik U zie, Dr. Cheng, zei Charles een beetje wrang.

— Zeer vereerd, Mr. Houston, werkelijk zeer vereerd. Mag ik vragen hoe mijn geliefde dochter het maakt?

— Uitstekend, antwoordde Templar. Ze verlangt erg naar U en ligt hele nachten te huilen in haar bed om haar lieve pappie.

— Vader en dochter zullen weldra weer verenigd zijn, zei Dr. Cheng. Voor de zon opnieuw zal ondergaan zal ik haar aan mijn hart kunnen drukken. En U zult daarvan getuige kunnen zijn. Ik hoop, dat Uw dames het eveneens goed maken.

— Uitstekend, antwoordde Templar. Ook zij staan te popelen van ongeduld om aan Uw hart gedrukt te worden.

— Jammer, dat zij U niet meer aan haar hart kunnen druk-

ken, vervolgde Dr. Cheng. Maar wellicht zullen zij spoedig nieuwe mannen vinden. U Europeanen bent nogal erg vlot in dergelijke zaken. Ik ben U erg erkentelijk voor het feit, dat U zich het lot van mijn dierbare dochter hebt aangetrokken. Ik maakte mij dodelijk ongerust over haar en was innig gelukkig toen ik vernam, dat zij onder de hoede van Sir Neville Carlisle vertoefde. Daarom zal ik U ook het genoegen doen getuige te zijn van de wijze waarop ik mijn dochter zal verwelkomen. Dit zal een uitermate spectaculaire gebeurtenis zijn, heren. Een evenement, dat U nog lang zou heugen. . . . indien U een lang leven beschoren zou zijn. Maar helaas, voor ieder komt de tijd. Een Uwer spreekwoorden, die soms zeer raak en toepasselijk zijn, zegt: er is een tijd van komen, en een tijd van gaan. Gij zijt gekomen, welnu, de tijd van gaan is aangebroken. Uw God van de Dood, Zijne Majesteit Magere Hein zal vereerd zijn U in speciale audiëntie te ontvangen en uit diepe erkentelijkheid zal ik U mijn dochter afstaan opdat zij U zal kunnen vergezellen naar Zijn paleis.

— Ik wilde, dat U eindelijk eens begon verstandiger taal te spreken, Dr. Cheng, zei Templar eindelijk geïrriteerd. Ik heb altijd gemeend met een intellectueel te doen te hebben wanneer ik met U sprak, doch hetgeen U thans uitkraamt hoort eerder thuis in een van de Broadway-shows van Eddy Cantor en Jack Benny.

— Hetgeen bewijst, dat ik zelfs een gevierde revue-ster zou kunnen zijn.

— Ja, maar dan als clown, voegde Charles hem toe. Zeg liever, wat U met ons van plan bent.

— Heb ik dat niet duidelijk genoeg laten merken? Ik houd er van door de bloemen te spreken, Mr. Houston. Dan lijken de feiten minder afstotend.

— Wij hebben liever met de naakte werkelijkheid te maken. Wij behoeven onszelf niets wijs te maken.

— Bravo, dat is krانig gezegd. Het getuigt er van, dat de geest van Nelson in U is gevaren. Moed, beleid en trouw onder alle omstandigheden. Welnu, heren, wij zullen thans naar mijn eigen woning gaan opdat U zich ter ruste zult kunnen begeven.

Dr. Cheng klapte drie maal in de handen en terstond verschenen drie mannen in de kamer.

— Yan Chu, zei Dr. Cheng, ik zal Uw huis gaan verlaten. Vergezel mij en zorg er voor dat deze heren in mijn wagen geplaatst worden.

Verzet zou absoluut zinloos geweest zijn en het was veel verstandiger hun krachten te sparen tot het moment, waarop zij

ze nodig zouden kunnen hebben en er gebruik van zouden kunnen maken. Daarom lieten zij zich door enkele Chinezen naar buiten brengen en in de auto dragen. Dr. Cheng nam naast de chauffeur plaats, terwijl Yan Chu op de achterbank tussen de beide gevangenen in ging zitten.

Binnen tien minuten stopte de wagen voor het huis van Dr. Cheng aan de East River en werden de beide vrienden uitgeladen. Zij werden rechtstreeks naar de kelder gebracht, waar men hen op de betonnen vloer legde en de lichten doofde. De deur werd afgesloten en gegrendeld en ingespannen luisterden zij naar het geluid der verwijderende voetstappen.

Toen kregen Templar en Charles volop gelegenheid om zich hun benarde situatie te realiseren.

— o —

Dr. Cheng en Yan Chu begaven zich regelrecht naar het laboratorium op de derde étage, waar de geleerde-misdadiger terstond zijn apparaten in werking stelde. Het duurde maar kort voordat de flat van Charles Houston op het scherm verscheen. In de salon zaten Maryse en Ophelia, terwijl Kuantcheh op een divan lag te rusten. James was in de keuken bezig koffie te zetten.

— Zie je, Yan Chu, zei Dr. Cheng zachtjes, dat is nu mijn dochter. Dat mooie meisje, dat daar op de divan ligt. En die twee dames zijn de vrouwen van onze gevangenen. Het is nu mijn plan om mijn dochter hierheen te laten brengen. Die vrouwen en hun bediende interesseren mij niet. Voor hen behoeft ik niet te vrezen. Maar Kuantcheh...

Hij richtte de onzichtbare camera geheel en al op zijn dochter, zodat haar beeld het hele scherm vulde. Ze lag languit op de divan en staarde in gedachten naar het plafond, terwijl ze in haar hand een rokende sigaret liet opbranden.

— Vannacht nog, Dr. Cheng? vroeg Yan Chu.

— Ja, vannacht, Yan Chu. Ik wil zo spoedig mogelijk afrekenen met Sir Neville en Mr. Houston, doch ik wil hen onder alle omstandigheden getuige laten zijn van de behandeling, welke ik mijn dochter zal laten ondergaan. Kuantcheh zal een vreselijke dood moeten sterven opdat de beide Engelsen de dood in gaan met de volmaakte wetenschap, dat ik gezegevierd heb en dat ik verraders niet ongestraft laat, zelfs wanneer zij van mijn eigen bloed zijn.

— Hebt gij mijn hulp nodig, Dr. Cheng?

— Ja, Yan Chu, ik zal je hulp nodig hebben. Vannacht — om

precies te zijn — over een uur ga jij met Fo Li en Lu Wo naar de flat van Mr. Houston. Jullie bellen aan en verschaffen zich toegang. Het is zaak die bediende, die ontzettend sterk is, terstond buiten gevecht te stellen. Als dat gebeurd is zul je met de vrouwen geen last hebben. Boei ze stevig en neem mijn dochter met je mee. Je komt onmiddellijk hier terug. Begrepen, Yan Chu?

— Jawel, Dr. Cheng, antwoordde de restaurateur.

— Goed, kom dan mee naar beneden om Fo Li en Ming instructies te geven.

Dr. Cheng schakelde zijn apparaten uit en verliet met Yan Chu het laboratorium.

— o —

Op datzelfde moment keerde James met vier koppen sterke koffie uit de keuken in de salon terug. Hij zette het blad op het kleine ronde tafeltje en wendde zich tot Maryse:

— Miss Choisy, zei hij, ik heb een vreemd voorgevoel, dat er iets misgaat. Tijdens het koffiezetten heb ik er over nagedacht. Ik vrees, dat de heren iets zal overkomen.

— Ja, James, ik voel me ook allesbehalve om mijn gemak. Maar wat wil je doen?

— Ik heb een plan uitgewerkt, Miss, antwoordde de reus. Zoals U weet is Captain Milton van de Federale Politie van Miami nog steeds in New York in verband met het proces tegen Hafner en Mildred Ramsay. ¹⁾

— Wil je hem opbellen? vroeg Ophelia.

— Precies, madam. Ik wilde mij telefonisch in verbinding stellen met Captain Milton en hem de gehele zaak uitleggen. Hij zal de politie van New York in de arm kunnen nemen en er voor zorgen, dat een sterke politiemacht zich naar het restaurant van Yan Chu begeeft.

— Geweldig, James, riep Maryse uit. Ik ben er onmiddellijk vóór. Wat denk jij er van, Ophelia?

— Accoord. Het is het beste wat we onder de gegeven omstandigheden kunnen doen.

— Goed, James, zei Maryse, bel onmiddellijk op.

James liep naar het telefoontoestel en bladerde enkele ogenblikken in het boek. Toen hij het nummer gevonden had draaide hij dit en wachtte:

— Hoofdbureau van Politie, klonk de stem van de telefoniste.

— Kunt U mij verbinden met de Hoofdcommissaris?

¹⁾ Zie N°. 61: „De Storm der Bevrijding”.

— Ogenblikje, alstublieft.

Er klonk een scherp gekraak in de hoorn en nog geen halve minuut later klonk de zware stem van een man:

— Hallo?

— Spreek ik met de hoofdcommissaris?

— Daar spreekt U mee. Met wie?

— U spreekt met de bediende van Sir Neville Carlisle, sir. Ik zou graag in contact gebracht worden met Captain Milton van de Federale Politie uit Miami.

— Waarom? Heeft Sir Neville moeilijkheden?

— Dat vrees ik althans, antwoordde James. Hij is samen met Mr. Charles Houston, de schoonzoon van Mr. Thomas Morgan, naar Chinatown gegaan, op zoek naar Dr. Cheng.

— Wie zegt U? Dr. Cheng? Is die in New York?

— Ja, sir.

— Weet U dat zeker?

— Absoluut zeker, sir.

— Vertelt U mij alles, wij zullen onmiddellijk optreden.

James vertelde nauwkeurig wat er geschied was en waarheen de beide vrienden waren vertrokken. Toen hij klaar was zei de hoofdcommissaris:

— Ik zal onmiddellijk maatregelen nemen, sir. Er zullen terstond een groot aantal agenten in burger naar het restaurant van Yan Chu gaan om dit te omsingelen.

— Maar het is zaak om het huis van Dr. Cheng te vinden, zei James veiligheidshalve.

— Natuurlijk, dat begrijp ik. Maar laat U dat maar aan ons over, Mr. Parker. Wij hebben dergelijke zaakjes meer bij de hand gehad. Blijft U waar U bent?

— Ja, sir.

— Goed, ik zal U op de hoogte houden. Goedennacht....

— Goedennacht, sir....

James hing op en wendde zich weer tot de dames.

— De hoofdcommissaris heeft mij beloofd onmiddellijk naar het restaurant van Yan Chu te gaan met een groot aantal detectives. Wij kunnen niets anders doen dan wachten.

— Wil je nog een kop koffie inschenken, James? vroeg Ophelia.

— Jawel, madam.

Hij verdween naar de keuken en keerde enkele minuten later terug. Kuantcheh was op de divan in slaap gevallen en voorzichtig nam James het smeulende stukje sigaret tussen haar vingers vandaan en deponeerde dit in het asbakje.

— Laat haar maar liggen, zei Maryse. Ze is oververmoeid en op van de zenuwen.

Het bleef geruime tijd stil in de salon. Doch plotseling zoemde de deurbel. James rees overeind en liep naar de hall om open te doen. Hij draaide het veiligheidsslot om en trok de deur open. Voor hem stonden drie Chinezen, doch nog voordat hij hun gezichten had kunnen opnemen waren zij gedrieënlijk op zijn nek gesprongen en sleurden hem tegen de grond. De reus verdedigde zich als een wild dier, doch de overmacht was te groot. Hij sneuvelde binnen enkele minuten.

De vrouwen waren op het lawaai afgekomen en kwamen de hall ingestormd. Juist op het moment, dat zij verschrikt terug wilden springen was James door Yan Chu en Ming in een ijzeren jiu-jiutsu-greep geklemd, zodat hij geen vin meer kon verroeren, en sprong Fo Li op de salondeur toe om zich meester te maken van Kuantcheh, die het meest verschrikt van alles was.

Terwijl Yan Chu James in bedwang hield snoerde Ming hem enkels en polsen aan elkaar, zodat de reus hulpeloos in een hoek van de hall bleef liggen. Toen begaven zich de beide Chinezen naar de salon, waar in minder dan geen tijd de beide blanke vrouwen werden gegrepen en aan elkaar werden vastgebonden en op de grond gelegd.

— Hebt gij mij hulp nodig, Dr. Cheng?

Yan Chu duwde Kuantcheh een prop in de mond en vatte haar rechter arm in een jiu-jiutsu-greep, die onmiddellijk werd aangedraaid zodra zij zich probeerde te verzetten.

Nog geen vijf minuten nadat de Chinezen de flat waren binnengedrongen verlieten zij deze weer in gezelschap van het Chinese meisje.

Yan Chu zat naast haar op de achterbank, terwijl de beide anderen voorin zaten, Fo Li achter het stuur.

— Rijd langs mijn restaurant, Fo Li, beval de restaurateur. Ik wil de zaak even afsluiten.

Fo Li knikte slechts en twintig minuten later stopte de zwarte wagen voor de deur van het restaurant. Yan Chu stapte uit en begaf zich naar binnen. Een voor een kwamen de kellners naar buiten en tien minuten later verscheen ook Yan Chu weer. Hij sloot de deur zorgvuldig af en begaf zich terug naar de wagen. Juist toen hij in wilde stappen werden twee handen op zijn schouder gelegd.

— Steek je handen omhoog, Yan Chu, klonk het bars.

In minder dan geen tijd stonden minstens twintig detectives om de wagen heen. De beide andere Chinezen probeerden er

snel tussenuit te komen, doch dit mocht hun reeds niet meer lukken.

— Wie is die vrouw? vroeg een van de detectives.

— Vriendin, antwoordde Yan Chu.

— Stop jij altijd proppen in de mond van je vriendinnen? Vooruit, lelijk zwijn, vertel de waarheid. Waar is het huis van Dr. Cheng. Denk er om als je liegt. Wij weten meer dan je denkt en we kunnen je minstens voor tien jaar de bak in laten draaien.

— Ik niet kennen Dr. Cheng, antwoordde Yan Chu.

De inspecteur in burger gaf hem een stomp tegen de neus en greep hem bij de schouder.

— Vooruit, stap in die voorste wagen daar en denk er om als je vuiligheid probeert uit te halen.

Yan Chu werd naar een der politiewagens, die in de steeg stonden, overgebracht en stapte in. Een paar detectives stapten in de wagen van Dr. Cheng en namen de prop uit Kuantcheh's mond. Een van hen ging achter het stuur zitten en kort daarop zetten de vier wagens zich in beweging.

De inspecteur, die de leiding van de razzia had, haalde zijn revolver te voorschijn en richtte deze op de slaap van Yan Chu.

— Wil je me vertellen waar Dr. Cheng woont of niet?

— Ik niet weten, piepte Yan Chu. Ik niet kennen Dr. Cheng. Nooit hebben van gehoord.

— Yan Chu, waarschuwde de inspecteur hem. Ik geef je nog een minuut de tijd. Als je het me niet verteld hebt haal ik de trekker over en jaag ik je een kogel door je gele hoofd. Dan zal een van je kameraden het me wel vertellen.

— Ik niet weten, ik zeg, kreunde Yan Chu, doch het angstzweet stond hem op het smalle voorhoofd.

— Okay, Yannie, daar ga je dan.... één.... twéé.... d....

— Ho.... ho.... ho.... ik spreken...., gilde Yan Chu.

— Okay, Yannie, waar woont Dr. Cheng?

— East River Side Street, antwoordde de Chinees.

— Nummer?

— Ik niet weten, maar ik aanwijzen.

— Okay, chauffeur, East River Side Street. En vlug.

De chauffeur gaf vol gas en toen gierden de vier wagens door de smalle straten in de richting van de rivier....

HOOFDSTUK IV.

Waarin de beide vrienden schipbreuk lijden in een kelder en Templar een aanslag pleegt op een wekker, die onschuldig bleek te zijn.

Dr. Cheng had met grote tevredenheid en voldoening het verloop van Kuantcheh's ontvoering op zijn televisie-scherm gevolgd. Hij had er een ongekend behagen in geschapen zijn dochter ten prooi te zien van een angstpsychose toen zij merkte, dat de wraak haars vaders nabij was.

Even hield Dr. Cheng op met kijken om een sigaret op te steken. Dan draaide hij zich evenwel weer om en volgde de zwarte wagen door de straten van New York in de richting van Chinatown.

Niet weinig verbaasd was de Chinese geleerde echter toen hij merkte, dat Yan Chu de wagen voor zijn restaurant liet stil houden. Dat was lijnrecht in strijd met zijn bevelen. Hij had Yan Chu opgedragen regelrecht terug te keren langs de kortste weg.

Na even gewacht te hebben merkte Dr. Cheng echter, dat het de bedoeling van Yan Chu was om zijn restaurant te sluiten en het personeel huiswaarts te laten gaan. Hij zag hem reeds weer naar buiten komen en de voordeur afsluiten. Hoe groot was evenwel zijn schrik toen hij plotseling vanuit enkele donkere portieken een groot aantal blanken op Yan Chu zag afkomen. Onmiddellijk begreep de Chinees wat dit betekende. Yan Chu was verloren, evenals de anderen. De politie had hem te pakken en er was geen ontkomen meer aan.

Hij zag hoe Yan Chu in een der politiewagens werd geduwd en de hele stoet aanstalte maakte om te vertrekken.

Even zat Dr. Cheng besluiteloos. Zou Yan Chu hem verraden? Zou hij zijn schuilplaats aan de politie bekend maken? Dr. Cheng kon het nauwelijks geloven. Yan Chu was een toegewijd volgeling van hem geweest, die hem altijd op de handen had gedragen.

Doch Dr. Cheng voelde zich allerminst zeker van zijn zaak.

Hij diende rekening te houden met het feit, dat Yan Chu zou doorslaan en dat mocht hij niet riskeren.

Snel schakelde Dr. Cheng de apparaten uit, trapte zijn sigaret op de grond uit en nam een zware hamer waarmede hij de gehele apparatuur in elkaar hakte. In minder dan geen tijd was van de hele installatie niets meer over dan een onoverzichtelijke massa onderdelen, die nooit meer zouden zijn te reconstrueren.

Na zijn uitvinding zorgvuldig vernietigd te hebben opende hij de deur van zijn laboratorium en ijlde hij de drie trappen af naar omlaag. In de keuken bukte hij zich en draaide onder de aanrecht een kraan om. Ondanks de hachelijke situatie zouden de beide Engelsen er het leven niet van afbrengen. Ze zouden verdrinken als ratten in een val.

Templar en Charles, die nog steeds op hun rug op de betonnen vloer van de kelder lagen werden in hun overpijnzigen opgeschrikt door het geruis van stromend water.

— Charley, hoor je dat? riep Templar schor. De kelder loopt onder water.

— Ja, verduiveld, John, ik hoor het. Wat zou dat te betekenen hebben?

— Volgens mij kan dat alleen maar betekenen, dat Dr. Cheng de aftocht blaast en dat zijn plan hopeloos mislukt is. Hij zal vluchten, doch gunt ons het leven niet. Hierdoor heeft hij zekerheid, dat hij bij zijn terugkeer geen last meer van ons zal hebben.

Het water verspreidde zich snel over de vloer en in minder dan geen tijd lagen de beide mannen in het water. Zij voelden het in hun kleren dringen en het duurde niet lang of het had hun oren bereikt.

— Charley, we moeten zien overeind te komen, riep Templar. Misschien is er hulp onderweg. Laten we toch in vredesnaam trachten zo lang mogelijk het hoofd boven water te houden.

— Ik ben al bezig, John, klonk het gorgelend uit Charles' mond.

De jongeman had zich met veel moeite op zijn buik weten te rollen en trachtte nu door zijn knieën op te trekken zich op te richten. Hierdoor raakte zijn aangezicht geheel onder water, waardoor hem de ademhaling werd afgesneden.

Templar deed hetzelfde. Sneller dan Charles was hij overeind. Doch zij bleven op hun knieën liggen, omdat de touwen tot aan hun dijen waren opgebonden, waardoor zij niet overeind konden komen.

— Het water stijgt snel, John, zei Charley zwakjes. Wat moeten we in God's naam doen?

— Kalm proberen te blijven, Charley. Ik heb zo'n voorgevoel, dat Dr. Cheng zelf tegen de lamp loopt. Waarom zou hij ons anders plotseling willen laten verdrinken? Was het niet zijn plan om ons getuige te laten zijn van de martelingen, welke hij Kuantcheh wilde laten ondergaan?

— Ja, dat meende ik ook uit zijn woorden te hebben opgemaakt. Maar het ziet er anders niet naar uit.

— Dat kan alleen maar betekenen, dat hij zich bedreigd voelt, Charley.

— Verduiveld nog aan toe, John, als we ons maar konden oprichten. Die vervloekte touwen lopen tot boven mijn knieën en ik zie werkelijk geen kans om overeind te gaan staan.

— Wacht eens, Charley. Misschie lukt het ons toch. Doe precies wat ik je zeg. Laat je zakken en wentel je om. We moeten op de grond gaan zitten met ons bovenlichaam gestrekt.

— Ja, ja, dat lukt me wel, zuchtte Charles, terwijl hij luid plonste met het water, dat snel steeg.

— Zit je?

— Ja.

— En nu je knieën optrekken tot onder je kin. Het valt wel niet mee, want de touwen gaan steeds meer spannen daardoor. Maar het moet, ouwe jongen.

— Ja, ik ben er.

— En nu je voeten tegen je lichaam aandrukken en proberen je op te heffen.

Er klonk geruime tijd uit twee monden een gesteun en gekerm, terwijl het water onbedaarlijk naar binnen golfde. Als ze gezeten waren reikte het reeds tot aan hun borst.

— John, ik ben er, riep Charles triomfantelijk.

— Ja, jaa.... nog even.... hopla.... dan ben ik er ook....

—Pfff, wat een karwei, zeg, maar hoger kunnen we toch niet. Het water staat me al tot mijn knieën.

— Ja, ik vermoed, dat we binnen een kwartier verzopen zijn als er geen hulp komt opdagen.

— Jij houdt het in ieder geval langer uit dan ik. Jij bent groter dan ik, zei Charles.

— Dat kan hoogstens een kwestie zijn van twee à drie minuten, Charles. Laat je dat een troost zijn. Als we gaan, dan gaan we in ieder geval samen, ouwe jongen.

— Het water staat al tot mijn buik. Ik voel me duizelig en zweet me dood.

— Ja, het is hier allesbehalve behagelijk.

— Binnen een kwartier kunnen we wijlen zijn, John. Jammer voor de vrouwen, vind je niet?

— Tja, maar ik kan er toch heus niets aan doen. Kom Charley, kop op, wil je. Zo lang er leven is, is er hoop. En we leven nog. Springlevend zijn we nog.

— Ja, als een vis, zou je kunnen zeggen. Maar een vis heeft het voordeel dat hij jarenlang onder water kan blijven zonder te sterven en ik nog geen halve minuut.

Hun situatie had geen hachelijker wending kunnen nemen. Met de wetenschap dat ze nog tien à vijftien minuten te leven hadden indien er een hulp kwam opdagen stonden ze als zoutpilaren recht overeind in het water van de East River, dat ontembaar door de opening in de muur naar binnen stroomde. In die ogenblikken speelde zich hun hele leven voor hun ogen af. Zij zagen zich als kinderen spelen, later als jongemannen, flitsen uit talrijke avonturen schoten hen door de geest en steeds weer knaagde die verschrikkelijke zekerheid zo dadelijk te moeten sterven.

— God, John, als ik een revolver had zou ik me voor het hoofd schieten, riep Charles plotseling wanhopig uit. Ik had nooit gedacht zo nog eens aan mijn einde te moeten komen. Een goedkopere dood bestaat er eenvoudig niet. Je sterft als een stel jonge ratten, dat ze in een juten zak hebben gebonden met een paar stenen er in.

— Kalm blijven, Charley, raadde John aan.

Doch ook hij voelde dat het klamme angstzweet hem uitbrak. Hij voelde het water langs zijn borst golven. Het steeg, centimeter voor centimeter, steeds hoger kwam het. Nu reikte het reeds tot aan zijn boord. Nog tien centimeter en het had zijn mond bereikt. Dan kon hij nog op zijn tenen gaan staan en zijn leven twee minuten rekken. En dan was het uit....

— o —

Nadat Dr. Cheng de kraan had opengedraaid liep hij naar de achterkamer. Hij sloeg zijn mantel om, zette zijn kalotje op en ijldde naar de voordeur. Juist toen hij deze opentrok gierde de eerste politiewagen de hoek om.

Snel trok hij zich terug en duwde de deur dicht. Hij draaide het veiligheidsslot om en schoof de twee grendels er voor. Dan rende hij naar de voorkamer, waar hij aan de binnenkant de luiken voor de vensters deed en de roeden er voorschooft.

Hij hoorde het schrille knarsen der remmen. Voetstappen klonken op het trottoir en er werd gebeld. De deur kraakte onder de zware bonzen en schoppen. Snel klom Dr. Cheng, die zelf

bijna in een paniekstemming geraakte, de trappen op. Toen hij zich op de derde étage bevond hoorde hij hoe de deur bezweek. Snelle voetstappen weerklonken luid in de kale gang beneden hem. Nu hoorde hij ze op de trap. Ze zaten hem achtena. . . .

Aan het eind van de gang trok hij een raam open en klauterde naar buiten. Vlak langs het raam liep een ijzeren brandladder, die tot aan het platte dak reikte. Met beide handen greep hij het roestige ijzer en trok zijn onderlichaam door het raam naar buiten.

Zijn voeten zochten even naar de sporten. Dan klauterde hij snel naar boven. Doch het geluid van voetstappen bleef in zijn oren klinken. Hij hoorde de mannen op de bovengang juist toen hij zich op het dak hees. Zijn voorsprong bedroeg niet meer dan vijftien seconden. De mannen van de politie waren sneller dan hij.

Hij probeerde of hij de ladder van het dak af kon krijgen, doch dit gelukte hem niet, aangezien hij vastgeklonken zat. En weer had hij enkele kostbare seconden verloren.

Als een bezetene rende hij in de duisternis van de nacht over het platte dak. Waarheen wist hij zelf niet. Zo dadelijk zou hij voor een gapende afgrond van een zijstraat staan.

— Staan blijven of ik schiet, galmde plotseling een zware stem over het dak. En onmiddellijk hoorde hij de snelle voetstappen op het grint, waarmede het dak belegd was.

Maar Dr. Cheng bleef niet staan. Hij rende wat hij rennen kon, ieder ogenblik verwachtend voor een zijstraat te moeten blijven staan.

Achter hem werd een schot gelost. Een kogel suisde rakelings langs zijn oor. Toen ontdekte hij een koekoestraam. Zonder zich te bedenken trapte hij het glas in en sprong naar binnen zonder zich ook maar een moment er om te bekommeren waar en hoe hij neer zou komen.

Hij maakte een val van ongeveer drie meter, kwam keihard op een houten vloer terecht en voelde een hevige pijn in zijn rug. Doch Dr. Cheng had geen tijd om zich over pijnen bezorgd te maken. Hij liep zenuwachtig tastend in het rond, totdat zijn hand een deurknop aanraakte. Snel draaide hij deze om en trok. . . . De deur was geopend. Hij kwam op een lange gang en zag aan het einde daarvan een draaitrap, die omlaag voerde.

Als een dakhaas rende hij omlaag. Hij liet zich meer vallen dan dat hij liep. Zijn voeten raakten nauwelijks de treden. Lager ging het, naar de tweede étage, en toen hoorde hij opnieuw die voetstappen.

Kletterend weerklonken zij boven zijn hoofd. Doch Dr. Cheng

was aan achtervolgingen gewend. Vlak voor hem ging een deur open en er stond een vrouw voor hem, die verbaasd naar hem keek. Hij duwde haar wild opzij, zodat zij languit over de gangvloer tuimelde. Dan rende hij weer verder.

Eindelijk bereikte hij de benedengang. Daar, voor hem was de straatdeur, de vrijheid.

Zijn achtervolgers bevonden zich nog op de tweede verdieping. Hij draaide kalm het slot om, trok de deur open en juist toen hij naar buiten wilde stappen zag hij drie mannen op hem afkomen. Zij hadden revolvers in de hand. Snel smeed hij de deur dicht. Er klonken drie schoten. De kogels drongen in het hout van de deur en Dr. Cheng maakte rechtsomkeert. Hij rende de gang door in de andere richting, naar de tuin. Daar achter bevond zich de rivier, de East River. . . . Dat zou zijn enige kans kunnen zijn.

Hij stuitte tegen de keukendeur, die gesloten was. Zonder zich te bedenken brak hij met zijn elleboog het glas er uit en dook naar binnen. Toen arriveerden juist zijn achtervolgers in de gang.

In een minimum van tijd stond hij in de tuin. Daar stroomde de rivier. Doch er was een houten schutting, die hem van het water scheidde. In het voorbijgaan sleurde hij een lege kist met zich mee. Deze plaatste hij tegen de schutting en klom er op. De mannen van de politie sprongen door de keukendeur de tuin in. Hij hoorde hun snelle voetstappen op de harde aarden grond.

— Staan blijven of wij schieten raak, werd er achter hem geroepen.

Doch Dr. Cheng zat reeds op de schutting. Er klonken enkele schoten, doch tegelijkertijd liet hij zich vallen. Nog enkele meters scheidde hem van het water. Hij hoorde de schoenen zijner achtervolgers tegen de houten schutting. Achter hem sprongen zij er over heen op de grond.

Nu had hij de rivier bereikt. Hij haalde diep adem en wilde springen, doch twee paar handen grepen hem bij de slip van zijn mantel en Dr. Cheng viel in al zijn waardigheid languit voorover, met het bovenlichaam in het water van de East River.

Uit was het. . . . Dr. Cheng was in handen gevallen van de politie. Zes agenten in burger trokken hem met vereende krachten op het droge en zetten hem overeind.

— Schitterend, heren, complimenteerde Dr. Cheng vriendelijk. Ik moet de New Yorkse politie mijn compliment maken voor hun sportprestaties. U zoudt werkelijk geen slecht figuur slaan op de Olympische Spelen.

— Nou, U mag er anders ook zijn, Dr. Cheng. Het spijt me, dat

we U moeten arresteren, maar anders was ik graag eens met U uitgekomen op de sintelbaan.

— Misschien krijgt U nog eens die kans, zei Dr. Cheng, terwijl hij zich gewillig mee liet voeren tussen de mannen in.

Ditmaal gaven zij er de voorkeur aan om het huizenblok heen te lopen in plaats van met hun vangst over de schutting te klimmen. Toen zij aan de voorzijde van het huis aankwamen ging er onder de achtergebleven agenten een hoeraatje op. Eindelijk dan was het de New Yorkse politie gelukt Dr. Cheng te arresteren. Zij hadden de wedloop met Scotland Yard grandioos gewonnen.

Doch plotseling kwam een der detectives naar buiten gerend.

— Inspecteur, riep hij, ze zitten in de kelder gevangen en die loopt onder water. Ze kunnen niet ademen. Maar de deur is gegrendeld. Ik heb hulp nodig.

Zonder dat er een bevel gegeven werd stormden tien man het huis binnen. In enkele ogenblikken hadden zij zich voor de kelderdeur verzameld. Even klonk er een kort bevel, en toen:

— Eén.... twee.... drie....

Tien lichamen vlogen zo ongeveer tegen de deur op, of anders tegen elkaar. Maar deze poging behoefde niet herhaald te worden. Hij was afdoende geweest. De deur bezweek en vier detectives tuimelden halsover kop naar voren en kwamen in het water terecht.

— Waar bent U? riep een der detectives.

Zaklantaarns flitsten aan, doch men zag niets anders dan de zwemmende agenten die naar de deur toe zwommen.

— In het water blijven, jongens, commandeerde een sergeant. Duiken en eerst de gevangenen ophalen.

Vier lichamen doken onder water en bij de eerste keer hadden zij al beet. Een van hen bracht Charles Houston naar boven, twee anderen het lichaam van John Templar. Beiden waren buiten bewustzijn, doch de levensgeesten waren nog niet geweken.

Voorzichtig werden hun lichamen de gang ingedragen, waar men de touwen doorsneed en onmiddellijk werd een begin gemaakt met de toepassing van kunstmatige ademhaling.

Toen een in aller ijl gewaarschuwde arts arriveerde keerden juist de levensgeesten bij de drenkelingen weer terug, Templar was de eerste die de ogen opsloeg en diep adem haalde. Hij keek om zich heen, en het eerste wat hij vroeg was:

— Charles?....

De dokter knikte geruststellend.

— Uw vriend is ook in veiligheid, sir, zei hij. U had alleen wat te veel water binnen gekregen.

Templar probeerde te lachen.

— Ja, dat is nu eenmaal de gebruikelijke ziekte waaraan drenkelingen plachten te lijden.

Hij richtte zich overeind en voelde zich zwak en leeg in het hoofd. Naast hem lag Charles, de ogen op het plafond gericht.

— Dr. Cheng? vroeg deze zwakjes.

— Gearresteerd, verklaarde de inspecteur.

Toen zuchtte Charles heel diep en sloot hij de ogen weer.

— o —

Tegen zeven uur in de morgen waren de beide vrienden weer zoveel van hun „ziekte” genezen, dat zij huiswaarts konden keren. De hoofdcommissaris had verschillende malen de flat van de Houstons opgebeld, doch iedere keer had hij geen gehoor gekregen. Daarom besloot hij de „drenkelingen” persoonlijk huiswaarts te geleiden.

Op zijn bellen bleef de deur gesloten en eerst nadat Charles een sleutel uit zijn zak had gehaald kon de deur worden geopend.

Wie beschrijft hun verbazing toen zij in de hall het enorme lichaam van James als een slang ineengekronkeld zagen liggen, aan handen en voeten gebonden. Inmiddels was ook Kuantcheh uit de lift gestapt en eerst toen was zij in staat om te vertellen wat er gebeurd was.

— Wel, miss, zei de hoofdcommissaris, als U ons dit een paar uur eerder verteld had, dan hadden wij deze dames en deze heer al heel wat eerder kunnen bevrijden.

Ik was totaal overstuur en dacht alleen maar aan Sir Neville en Mr. Houston, antwoordde het meisje.

— Dat is aardig van je, Kuantcheh, zei Templar.

Toen liep zij de salon binnen, greep een mes uit het dressoir en bevrijdde de beide vrouwen, die nog steeds met de ruggen tegen elkaar waren gebonden.

Vele zuchten van verlichting werden er geslaakt en vele kussen gewisseld. Van slapen kwam uiteraard niet veel meer. Er was te veel te vertellen, en de hoofdcommissaris wilde te veel weten. Nadat de politie-officieren een uitvoerig rapport hadden opgesteld verlieten zij die morgen om tien uur de woning van de familie Houston, waarna de rust weer terugkeerde en iedereen gelegenheid kreeg enkele uren te slapen....

— o —

De middag daarop bracht een agent van het hoofdbureau een telegram voor Sir Neville Carlisle p/a Hoofdbureau van Politie te New York.

Het luidde:

„GELIEVE HIERBIJ MIJN HARTELIJKE GELUK-
„WENSEN TE AANVAARDEN TER GELEGENHEID
„VAN DE ARRESTATIE VAN DR. CHENG STOP HEB-
„BEN REEDS BIJ HET AMERIKAANSE MINISTERIE
„VAN JUSTITIE OM UITLEVERING VERZOCHT AAN-
„GEZIEN ARRESTANT HIER GEZOCHT WORDT WE-
„GENS TALRIJKE MISDRIJVEN ONDER ANDERE
„MOORD STOP HOPEN OP GUNSTIGE BESLISSING
„MINISTERIE STOP HARTELIJKE GROETEN

NAMENS HEEL SCOTLAND YARD
HENRY MARLOWE, INSPECTEUR”

Templar zat vergenoegd te lachen nadat hij dit telegram had gelezen. Er sprak niet de minste naijver uit, alleen maar grote voldoening over de uiteindelijke arrestatie van een van 's werelds grootste misdadigers. En het spreekt vanzelf, dat Templar onmiddellijk een telegram van dank terugstuurde:

„HARTELIJK DANK VOOR GELUKWENSEN STOP
„ZULLEN TRACHTEN DR. CHENG UITGELEVERD TE
„KRIJGEN STOP INDIEN DIT NIET GELUKT ZULLEN
„WIJ HEM ONTVOEREN UIT GEVANGENIS EN HEM
„KLANDESTIEN ENGELAND BINNENSMOKKELEN
„STOP HARTELIJKE GROETEN

SIR NEVILLE CARLISLE”

Aangezien men Dr. Cheng in de Verenigde Staten alleen maar kon beschuldigen van ontvoering en poging tot moord met voorbedachte raden en de aanklachten in Engeland veel zwaarder waren, besloot de Amerikaanse Minister van Justitie Dr. Cheng uit te leveren aan Engeland, opdat hij daar terecht zou kunnen staan voor zijn vele misdaden.

Besloten werd hem over vier dagen naar Engeland over te brengen in een speciaal vliegtuig, dat Scotland Yard zou sturen.

Kuantcheh was er erg aan toe. Haar zenuwengestel had een zware schok gekregen en Charles besloot haar een week of zes naar zijn landhuis in de bergen te laten gaan, waar zij weer helemaal op verhaal zou kunnen komen. Hijzelf en Ophelia zouden haar vergezellen, terwijl Maryse Templar er toe had weten te bewegen nu eindelijk eens een vacantiereisje naar Zuid-Amerika te maken. Veel had Templar er niet voor gevoeld, doch

toen Maryse's onderlip begon te pruilen en ze hem vertelde, dat ze tenslotte toch ook niet voor háár plezier een paar uur aan Ophelia's rug vastgebonden had gezeten, had hij toegestemd. Koffers werden weer gepakt, James ging naar Jones Beach om de Hurricane te inspecteren en de volgende morgen zou de aftocht geblazene worden. Daarom ging men die avond vroeg naar bed en zette men de wekker op zes uur.

De volgende morgen werd Templar door een luid gerinkel gewekt. Slaapdrongen stak hij zijn hand uit naar het nachtkastje waarop de wekker stond, en drukte op het knopje. Doch het rinkelen hield aan.

Nogmaals drukte hij op het knopje, nam tenslotte de hele wekker in zijn hand en drukte het knopje met gesloten ogen helemaal in. Toen hield hij het uurwerk tegen zijn oor en kwam tot de ontdekking, dat het helemaal de wekker niet was geweest, die gebeld had.

Dan moest het de telefoon zijn.

Met een sprong was hij het bed uit, sloeg zijn kamerjas om en liep naar de salon, waar hij gelijktijdig met Charles arriveerde.

— Wie kan er in vredesnaam midden in de nacht opbellen, mopperde Charles. Het is nota bene pas half zes.

Charles nam de hoorn op en drukte deze tegen zijn oor.

— Hallo, met Houston, zei hij.

— Mr. Houston, U spreekt met Hoofdcommissaris Terret van de New Yorkse politie. Ik heb een minder prettige mededeling voor U.

Charles schrok en keek naar zijn vriend, die door de verklikker meeluisterde.

— Wat is dat dan wel, hoofdcommissaris? vroeg Charles.

— Schrikt U niet, Mr. Houston. . . . Dr. Cheng heeft vannacht kans gezien te ontsnappen. . . .

— Wàààààt??? riepen zowel Templar als Charles tegelijk.

— Ja, inderdaad, Mr. Houston. Het schijnt, dat hij de twee cipiers, die met zijn speciale bewaking belast waren onder hypnose heeft weten te brengen en dat hij zodoende heeft kunnen ontsnappen. Wij staan nog volkomen voor een raadsel want de beide cipiers zijn nog niet helemaal nuchter. In elk geval zal ik U op de hoogte houden.

Het gesprek werd verbroken en Charles bleef nog geruime tijd met zijn hand op het toestel rusten.

— Nou, je hebt het gehoord, John, zei hij uiteindelijk. Daar hebben we nu drenkelingetje voor gespeeld. Het zwijgn. Nu is hij ons toch weer ontsnapt.

— Is het niet veel beter om hem maar meteen neer te schieten als je hem voor je revolver krijgt? vroeg Templar wrevelig. Je ziet toch dat er geen ander middel mogelijk is. Iedere keer weet hij weer te ontkomen.

— Ja, ja, stel je vakantie voorlopig maar weer uit, John. Ik zou niet graag in jouw plaats zijn om het Maryse te moeten vertellen.

— Vertel jij het nieuws maar liever tegen je eigen vrouw, zei Templar.

Toen keerden de mannen ontmoedigd naar hun slaapkamers terug en probeerden op voorzichtige wijze hun vrouwen aan het verstand te brengen, dat het noodzakelijk was de vacaties nog enige tijd uit te stellen „wegens onvoorziene omstandigheden”.

En enkele uren daarna was Maryse al weer bezig de koffers uit te pakken en alles weer te rangschikken in de grote kast in de slaapkamer.

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 - De overval op de First-State Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Louis-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nacht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 - De lachende dood
- Nr. 34 - Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 - De Tempel des Doods
- Nr. 36 - Avontuur in Singapore
- Nr. 37 - Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 - De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 - Het einde van de Octopus
- Nr. 40 - De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 - De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 - Templar contra „Templar“
- Nr. 43 - Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 - De Gouden Baori
- Nr. 45 - De Harem van Yabori
- Nr. 46 - De echo van het oerwoud
- Nr. 47 - De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 - Het verdwenen lijk
- Nr. 49 - De Moderne Blauwbaard
- Nr. 50 - Leven en dood in Algiers
- Nr. 51 - Perzisch avontuur
- Nr. 52 - De ramp van de „Indor“
- Nr. 53 - Het Schatteneiland
- Nr. 54 - De Slangenkuil
- Nr. 55 - Het grote debacle
- Nr. 56 - De ondergang van het Vierde Rijk
- Nr. 57 - De Gangsterbende van Dutchy
- Nr. 58 - De Verdwijning van Maryse
- Nr. 59 - De brutale Juwelenroof
- Nr. 60 - John Templar in de val
- Nr. 61 - De storm der bevrijding
- No. 62 - Dr. Cheng in New York

In voorbereiding:

Verschenen is het 12e nummer van

Gentle **MAN**

MAANDBLAD VOOR MANNEN

**Humoristische en
interessante
ontspanningslectuur**

Verkrijgbaar bij alle Kiosken en tijdschriftverkopers

65 ct. – voor België **9⁵⁰** frs.

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - 's-GRAVENHAGE
SPUISTRAAT 9 – TELEFOON 114096 – POSTGIRO 532216

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS – ANTWERPEN (Berchem)
Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

Haast U!

De oplage is beperkt! Waar niet verkrijgbaar, zende men 65 ct.
aan postzegels (voor België 9.50 frs.) aan bovenstaand adres!